

*Åbent samråd i Det Politisk-Økonomiske Udvalg
tirsdag den 16. juni 2009*

**Åbent samråd i Det Politisk-Økonomiske Udvalg
vedr. samrådsspørgsmål M – R
tirsdag den 16. juni 2009, værl. 2-080**

Pia Adelsteen (næstformand, PØU):

Godmorgen alle sammen. Det er et åbent samråd, og derfor skal I alle sammen huske at tænde mikrofonerne. Så bliver det hele optaget, og bagefter har man mulighed for at få cd'en i Folketingets Oplysning, så man kan få gentaget, hvad der er blevet sagt.

Det er Julie Rademacher, der har indkaldt til samråd, og jeg vil høre, om hun har lyst til at begrunde samrådsspørgsmålet.

Julie Rademacher (S):

Ja tak og godmorgen. Vi har jo oplevet, at der er kommet en ny minister, og det er vores første samråd siden den nye regerings dannelse, om man så må sige. I forhold til det samråd, vi har indkaldt til, kan man også sige, at nogle af de spørgsmål, der er stillet, er en lille smule tekniske. Men mest af alt har vi været meget bekymrede for, om det, at man vil flytte Ligestillingsafdelingen under Arbejdsmarkedsstyrelsen, rent faktisk er udtryk for en nedprioritering af arbejdet for ligestilling fra regeringens side. Så det er den helt overordnede begrundelse for det, og det kan man sådan set også læse af de spørgsmål, der er stillet. Så lad os endelig bare gå i gang.

Næstformanden:

Jamen tak til Julie. Jeg går ud fra, at ministeren vil svare på spørgsmålene under ét. Så værsgo, minister.

Ministeren for ligestilling (Inger Støjberg):

Ja, tak for det. Og jeg vil gerne tage jeres spørgsmål lige i rap, så vi kan komme til spørgerunden efterfølgende. Jeg vil bare lige sige, at det faktisk ikke er første samråd, jeg er til herinde, og du bed mig faktisk også i haserne til det første samråd, jeg var til. Blot lige for, at det så er sagt. Jeg er blevet ristet før her.

Men til spørgsmål M kan jeg sige, at Beskæftigelsesministeriet er organiseret med et smalt departement, der primært varetager koordinerende opgaver og et antal styrelser med en stor faglig styrke og med ansvar for bl.a. policy udvikling. Denne organisation har været velfungerende siden 2002, hvor den blev etableret. Det er styrelserne, der er fagligt ansvarlige for de enkelte områder. Det betyder også, at adgangen til mig som minister og til departementschefen er en naturlig del af styrelsernes arbejde.

Med ressorttilførelsen til Beskæftigelsesministeriet af områder fra det tidligere Velfærdsministerium er det naturligt, at der iværksættes overvejelser om den organisatoriske indpasning af sådanne nye opgaver, og som skal tilpasses den struktur, som Beskæftigelsesministeriet har været organiseret på. Med hensyn til ligestillingsarbejdet og den organisatoriske placering af Ligestillingsafdelingen vil jeg gerne slå fast, at Ligestillingsafdelingen bevares som én afdeling. Denne afdeling placeres så som også nævnt af spørgeren i Arbejdsmarkedsstyrelsen. Jeg synes ikke, at dette med rimelighed hverken kan kaldes for en degradering eller en nedprioritering af ligestillingsarbejdet. Arbejdet med udvikling af vigtige arbejdsmarkedspolitiske initiativer varetages i dag til alles tilfredshed af Arbejdsmarkedsstyrelsen. Jeg er ganske sikker på, at ligestillingsarbejdet vil blive varetaget med samme høje kvalitet. Det er altså ikke den organisatoriske placering, der er afgørende for regeringens ligestillingsprofil. Det vigtige er den politik, der føres på området, og at arbejdet rent faktisk udføres.

På den baggrund håber jeg, vi snart kan begynde at diskutere og tale om ligestillingspolitik og de udfordringer, der ligger foran os på det her område, frem for at bruge mere tid på at diskutere form og organisation, for jeg tror jo egentlig, at vi alle sammen er enige om, at det afgørende er, at der skabes resultater, og hvordan resultaterne så frembringes, er mit ansvar.

Til spørgsmål N vil jeg sige, at konsekvenserne af, at Ligestillingsafdelingen placeres i Arbejdsmarkedsstyrelsen, er af organisatorisk art. Det handler om de interne arbejdsprocedurer og den måde, som jeg i egenskab af ligestillingsminister bliver serviceret. Som nævnt vil Ligestillingsafdelingen fortsat være én afdeling og dermed bevares som en helhed i det fortsatte ligestillingsarbejde. Den organisatoriske

placering vil ikke få indflydelse på den koordinerende og overordnede rolle, som Ligestillingsafdelingen har i relation til ligestillingsarbejdet i statsadministrationen eller de indsatsområder, som jeg vil prioritere. Tværtimod er det min overbevisning, at styrelsen qua sin erfaring med udarbejdelse af konkrete politiske initiativer, der efterfølgende skal forankres i virkeligheden, er det her den helt rigtige placering. Erfaringen viser, at styrelsen kan løse sådanne opgaver.

Lad mig nævne, at styrelser i Beskæftigelsesministeriet og andre ministerier med høj kvalitet løfter landsdækkende koordinationsopgaver på tværs af ministerier. I det konkrete tilfælde, Arbejdsmarkedsstyrelsen, har styrelsen i samarbejde med f.eks. Integrationsministeriet og Finansministeriet skabt grundlag for en række politiske aftaler fra "Flere i arbejde" til jobplan. Arbejdsmarkedsstyrelsen har skabt skole for brugerudviklet innovation, f.eks. i forbindelse med afbureaukratiseringsprojektet samt kontrolleret forsøg til udvikling af beskæftigelsesindsatsen, f.eks. forsøget "Hurtigere i gang". Styrelsen har også udviklet en helt unik database, jobindsats.dk, der som det seneste og første sted i Danmark samler og offentliggør al relevant viden om arbejdsmarkedet. Hertil kommer, at forankringen i styrelsen også vil bidrage til at skabe en tæt sammenhæng mellem policy udvikling og drift, herunder også med Beskæftigelsesministeriets øvrige områder.

Til spørgsmål O vil jeg gerne sige, at jeg gerne vil slå fast, at der ikke er planer om at skære i antallet af medarbejdere på ligestillingsområdet. Med hensyn til indsatsområderne vil jeg til stadighed vurdere, hvilke indsatsområder der er vigtige for at fremme ligestilling i Danmark. Jeg synes ikke, det er antallet af indsatsområder, der bør tælle, men at det er indholdet, der skal tælle. Som jeg tidligere har oplyst, vil jeg bl.a. prioritere arbejdet med ligestilling blandt kvinder og mænd med indvandrerbaggrund og kvinder og ledelse. Det var sådan set bare to af de ting, jeg gerne vil prioritere.

Til spørgsmål P: Der er ikke tiltænkt ændringer i forhold til den koordinerende rolle, som Ligestillingsafdelingen varetager i dag. Som nævnt vil Ligestillingsafdelingen fortsat være én afdeling, men med placering i Arbejdsmarkedsstyrelsen. Andre enheder i Beskæftigelsesministeriets regi varetager koordinerende opgaver, f.eks. i relation til udmøntning af jobplan og andre ting også. Det er således velkendt, at der fra styrelsesniveau kan varetages koordinerende og tværgående funktioner. Der er tale om en organisatorisk placering i den styrelse, der vil kunne betjene Ligestillingsafdelingen på en lang række områder i den daglige service. Samtidig besidder styrelsen en analysekapacitet, der er ganske betydelig - en kapacitet, som afdelingen som en del af styrelsen vil kunne drage fordel af.

Det giver derfor ingen mening at sætte placeringen af Ligestillingsafdelingen ind i en dagsorden om reduktion og nedprioritering. Tværtimod placeres Ligestillingsafdelingen i en ramme, hvor man vil kunne trække på en hel styrelses logistik og analysekapacitet.

Det fortsætter. Nu er vi kommet til spørgsmål Q. Placeringen i Arbejdsmarkedsstyrelsen udelukker på ingen måde varetagelsen af de tværgående opgaver på ligestillingsområdet. Der er tale om en organisatorisk placering, som i relation til de øvrige områder i Beskæftigelsesministeriets ressort giver god mening. Ligestillingsområdet og aktiv beskæftigelsespolitik kan med fordel samtænkes. Det giver den her placering i Arbejdsmarkedsstyrelsen også en rigtig god mulighed for. Jeg vil i den sammenhæng gerne fremhæve, at Arbejdsmarkedsstyrelsens vigtigste strategiske mål ikke udelukker strategisk arbejde på andre områder, og at det med placeringen af Ligestillingsafdelingen i Arbejdsmarkedsstyrelsen vil blive en fast arbejdsopgave også at arbejde med ligestillingsspørgsmål og fremme af ligestilling. Det ene udelukker altså med andre ord ikke det andet.

Jeg synes heller ikke, at der er i dag er noget, der tyder på, at Arbejdsmarkedsstyrelsen mangler gennemslagskraft i de sager, der i øvrigt fremmes på beskæftigelsesområdet. Jeg er sikker på, at Ligestillingsafdelingen som en del af Arbejdsmarkedsstyrelsen vil få den samme gennemslagskraft i forhold til ligestillingsarbejdet, som afdelingen har i dag.

Så er vi kommet til spørgsmål R, som er det sidste spørgsmål. Bemærkningerne til ligestillingsloven fra 2000, hvor Ligestillingsafdelingen allerede var etableret i forbindelse med finansloven for år 2000, er en beskrivelse af den organisatoriske tilgang, der blev fundet hensigtsmæssig på daværende tidspunkt. Lovbemærkningerne i sig selv giver ikke grundlag for at fastslå, at en bestemt organisering skal være til stede, det afgørende er lovens tilgang til ligestillingsarbejdet, nemlig at der er en ligestillingsminister med det overordnede ansvar for koordinering af regeringens ligestillingsminister og ressortminister med ansvar for ligestillingsarbejdet på hver deres område.

Næstformanden:

Tak til ministeren for svar. P.t. har jeg tre på talerlisten - jeg regner med, at vi godt kan tage tre ad gangen - og vi starter med Johanne Schmidt-Nielsen.

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Tak til ministeren for besvarelsen.

Ministeren er træt af at diskutere form og organisation og vil gerne diskutere ligestillingspolitik. Men form og organisation er jo også ligestillingspolitik, og det at placere ligestillingsarbejdet, som ministeren lægger op til her, er jo i den grad ligestillingspolitik. Jeg kunne godt tænke mig at spørge, om det gør indtryk på ministeren, at både Foreningen for Kønsforskning i Danmark og Kvinderådet faktisk kritiserer den her omlægning ret voldsomt. Bl.a. er der et konkret spørgsmål fra Kvinderådet. Man skriver: Selv om væsentlige dele af ligestillingspolitikken er arbejdsmarkedsrelateret, f.eks. spørgsmålet om lige løn og pension, barselorlov og arbejdsmiljø, er en lang række områder efter vores opfattelse malplaceret under Arbejdsmarkedsstyrelsen. Vold mod kvinder, prostitution og trafficking, lige repræsentation af kvinder og mænd i politik, forskning og virksomhedsbestyrelser, køn og medier osv. er spørgsmål, som en ligestillingsafdeling skal beskæftige sig med.

Hvad skal de emner under Arbejdsmarkedsstyrelsen?

Næstformanden:

Tak til Johanne. Så er det Julie Rademacher.

Julie Rademacher (S):

Yes. Nu sagde ministeren, da hun kom til og blev minister, at vi allerede havde ligestilling i Danmark. Så man kunne jo godt blive en lille smule betænksom, i forhold til når der sker organisatoriske ændringer. Derfor mener jeg også, at vi skal holde fast i, at de organisatoriske ændringer, især i politiske institutioner, ikke handler om formalitet, det handler ikke bare om organisation, men i høj grad om politiske beslutninger. Jeg synes, der er enormt meget signalværdi i, at man vælger ikke nu at kalde noget en ligestillingsafdeling mere. Jeg synes, det er meget, meget forkert, og det er også et helt andet indtryk, regeringen her giver internt i Danmark, i forhold til hvad regeringen gerne vil slå sig op på i udlandet, hvor man gerne vil leve højt på, at vi gerne vil ligestilling. Det har vi jo bl.a. set her sidst med debatten om Kongehuset. Jeg synes, det er utroligt, at regeringen gerne vil sætte fokus på ligestilling i Kongehuset, men det må åbenbart ikke gælde for resten af Danmark. Derfor mener jeg, at der her klart er tale om en politisk beslutning og politiske prioriteter, og jeg tror heller ikke, det er tilfældigt, at det sker nu. Jeg kunne godt tænke mig at høre ministeren om, hvor mange medarbejdere, der egentlig helt konkret er i afdelingen, hvor mange der bliver flyttet. Det er bare for at have det nøjagtige tal.

Næstformanden:

Tak til Julie. Så er det Pernille Vigsø Bagge.

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Ja tak. Jeg er også meget interesseret i at høre logikken bag placeringen uden for selvstændigt departement i forhold til Ligestillingsafdelingens ansatte. Jeg kan simpelt hen ikke forstå logikken, slet ikke, når vi har set en perspektiv- og handlingsplan med 15 mål, hvoraf 8 overhovedet ikke relaterer sig til arbejdsmarkedet. Jeg vil meget gerne have et meget klart svar på, hvad logikken er med den her placering.

Så synes jeg, det er interessant, at ligestillingsministeren i sit svar til mig omkring ressourcer har svaret, at det er ligestillingsministerens opgave at koordinere regeringens ligestillingsarbejde, herunder mainstreamingindsatsen, samt egne prioriteringsområder, og at man ikke generelt bruger ressourcer på løsning af opgaverne i planen, det skal ressortministerierne. Men hvad gør ministeren for at sikre ressourcer i ressortministerierne til ligestillingsindsatsen og til mainstreamingopgaven? For vi ser jo masser af lovforslag, som måske nok på overfladen bliver ligestillingsvurderet, men som i hvert fald ikke bliver kønsmainstreamet. Jeg kan tale om skattereformen, som vi allerede har stillet spørgsmål til. Vi har en læreruddannelse, som har aldersopdelte linjefag, hvilket man ved fra udlandet skaber meget stor kønsopdeling i, hvilke køn der underviser de mindste elever, de ældste elever. Vi har hele sagen omkring ophold til voldsramte kvinder eller

kvinder udsat for menneskehandel - lovgivning, som i hvert fald ikke er blevet kønsmainstreamet i Danmark. Og hvad er det lige, ministeren vil gøre for at sikre ressourcer til, at den her mainstreaming foregår i ressortministerierne, når nu vi kan se, at Ligestillingsafdelingen placeres i Arbejdsmarkedsstyrelsen, og ministeren ikke selv synes, at ministeren har et resourceansvar?

Næstformanden:

Tak til Pernille. Så er det ministeren.

Ministeren for ligestilling (Inger Støjberg):

Tak for det. Først og fremmest vil jeg bare gerne slå fast, at det med organisationsændringer er noget, jeg kan gøre som minister, som det passer mig. Det er noget, der er sket ofte, også i forhistorien. Jeg tror i virkeligheden nok, at man fra oppositionen vil betakke sig for, at hvis hver gang der skete en organisatorisk ændring, hvis det var sådan, at I engang fik regeringsansvaret - det kunne jo godt være, I gjorde det på et tidspunkt - men jeg tror nok, I vil betakke jer, hvis I blev kaldt i samråd, hver eneste gang I lavede en organisatorisk ændring. Men det skal ikke ændre på, at jeg selvfølgelig er meget glad for at få lov til at svare på de her ting i dag.

Først spørger Johanne lidt til, om det gør indtryk, når en række organisationer skriver til mig. Det gør altid indtryk, men så vidt jeg er bekendt, er det sådan, at det brev, du læste ualmindelig hurtigt op af, og som jeg derfor under ingen omstændigheder har en chance for at svare på, er tilgået udvalget og ikke mig som minister, og derfor så - men jeg kan blive klogere - men derfor er det selvfølgelig ikke noget, jeg kan svare fuldstændig indgående på her i dag, og det har jeg heller ikke til sinds, så det må du sende over skriftligt, og så skal jeg nok svare.

Til Julie: Du siger bl.a., at politik også handler om, hvordan man organiserer sig, og om, hvordan man organiserer en afdeling som den her. Det er jeg sådan set ikke enig med dig i. Jeg mener, man kan føre nøjagtig lige så meget ligestillingspolitik med den her ændring af organisationen, som man kunne førhen. Det er stadig væk den samme afdeling, det er stadig væk de samme medarbejdere, og nu er det så mig, der er blevet minister, det er blevet lagt ind under beskæftigelsesområdet, og jeg ville finde det fuldstændig unaturligt, hvis ikke man lagde Ligestillingsafdelingen sammen med en af de meget stærke styrelser, der er i Beskæftigelsesministeriet. Jeg tror egentlig, at noget af den her diskussion bunder i, at man måske ikke har sat sig fuldstændig ind i, hvordan Beskæftigelsesministeriet er indrettet rent organisatorisk, men det kan jeg så bare anbefale at man gør, for så vil det gå op for jer, at det er sådan, at vi har nogle meget stærke styrelser, vi har nogle styrelser, der jo netop udvikler politik, og som har en meget direkte adgang til mig som minister, der har en meget direkte adgang til departementschefen. Derfor synes jeg egentlig også, at det var beskæmmende at høre P1 her til morgen, hvor jeg kunne høre udtryk som, nu blev man lagt ned under en styrelse, og nu blev man flyttet helt ud i bageste geled. Det har intet på sig, og det er ren organisation det her, og det er ganske enkelt, fordi man ikke har sat sig ind i det, eller også er det, fordi man forsøger at få det til at fremstå sådan, at regeringen ikke vil ligestillingspolitik. Og jeg kan bare sige, at der er *intet*, der er mere forkert. Så siger du, du gerne vil have et nøjagtigt antal medarbejdere. Det må du så sende skriftligt. Men jeg kan bare sige, at alle de medarbejdere, der er nu, bliver flyttet med over. De bliver flyttet over i den afdeling, der stadig væk hedder Ligestillingsafdelingen, og derfor tager du også fuldstændig fejl, Julie, når du siger, at det så ikke længere hedder Ligestillingsafdelingen. Jo, det gør det så, men det ligger så under Arbejdsmarkedsstyrelsen. Der er ikke andet i det. Der er simpelt hen ikke fugls føde på den her debat.

Så siger Pernille, det betragter jeg nu egentlig mest som sådan en politisk kommentar om, at der ikke sker noget, og at det er en helt forkert politik. Jeg kan bare sige, at jeg har nogle meget klare prioriteter for, hvad jeg ønsker som ligestillingsminister. Og det er fuldstændig rigtigt, den første dag, da jeg blev minister, sagde jeg, at jeg synes, at der langt hen ad vejen er ligestilling i Danmark, men der er ét sted, det halter, og det er blandt indvandrerkvinderne, og derfor får de også mit meget store og direkte fokus. Det ændrer så ikke på, at der ikke også er andre ting, jeg vil tage op, men jeg vil ikke sige, at alle de ting, du remser op, er det, jeg synes er de største problemer i Danmark p.t.

Næstformanden:

Tak til ministeren. Så har vi en spørgerunde mere, og den første er Karen Hækkerup.

Karen Hækkerup (S):

Jeg tror, man skal se det her samråd som et udtryk for, at der bredt i oppositionen faktisk er en stor bekymring for, at ligestillingsarbejdet bliver nedprioriteret. Jeg synes, at den bekymring skal tages alvorligt. Sådan som ligestillingsarbejdet er organiseret nu, virker det anderledes, mens det lå under Velfærdsministeriet, hvor man havde en anderledes placering i forhold til departementet. Det gode spørgsmål er: Når det nu bare bliver et kontor, som ligger under en styrelse, hvordan skal man så referere til f.eks. ministeren, hvordan skal man indgå i samarbejdet? Der sagde ministeren, at man fra styrelserne i dag har utrolig direkte adgang til ministeren, og det synes jeg jo kun er dejligt at høre. Men så vil jeg høre, om ministeren så ikke kan fortælle, når nu man kommer frem med noget til ligestillingskontoret, noget, som man gerne vil have bragt frem til ministeren, skal det så gå igennem styrelsesledelsen, eller kan det gå direkte til departementschef og minister? Er der altså stadig væk den samme direkte adgang?

Det med at argumentere med, at man nu lægger det ind under Arbejdsmarkedsstyrelsen, og så får man også mulighed for at trække på deres analysekapacitet. Jeg må sige, jeg faktisk synes, det er en lidt dårlig søforklaring, for man kunne vel sådan set sagtens trække på hinandens ressourcer, især når det er den samme minister, der sidder i spidsen for det. Men jeg vil meget gerne spørge til, hvordan man skal referere fra det nye ligestillingskontor til ministeren. Er der den direkte adgang, som der er nu, og kan ministeren ikke se, at det godt kan fremstå som en nedprioritering, når man ikke bliver taget med ind så tæt på, som man har gjort det tidligere?

Næstformanden:

Tak til Karen Hækkerup. Så er det Johanne Schmidt-Nielsen.

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Ministeren siger: Jeg kan gøre, som det passer mig, for det er jo bare organisatoriske ændringer. Det er muligt, men hvis rigtig mange synes, at det, man har gang i, er en rigtig dårlig idé, så er det jo klogt at lytte til andre mennesker. Brevet har jeg nu sendt videre op og vil gerne have en skriftlig kommentar. Men jeg vil da gerne gentage: Hvad skal emner som trafficking, prostitution, kønsroller i forhold til børn og unge, hvad skal det under Arbejdsmarkedsstyrelsen? Det behøver man vel ikke et brev for at kunne svare på.

Så kan jeg forstå, at det fortsat er ministerens opfattelse, at vi har ligestilling i Danmark, undtagen i forhold til indvandrerkvinder. Det er jeg sådan set lidt ked af, for jeg tænkte, at det måske var en fejl, jeg tænkte, at det var noget, man sådan lige kom til at sige. Men når nu ministeren fik lejlighed for at sætte sig ind i området, kunne det være, at opfattelsen blev ændret. Men jeg vil gerne spørge: Vil det sige, at 18 pct. lønforskel er et udtryk for ligestilling? Er under 12 pct. kvindelige professorer i Danmark et udtryk for ligestilling? Den helt enormt store skævhed, der er i forhold til pensionsopsparing, er det et udtryk for ligestilling?

Til sidst kunne jeg godt tænke mig at spørge ministeren, om ministeren kan garantere, at den her ændring ikke kommer til at betyde, at der vil være færre ressourcer til ligestillingsarbejdet.

Næstformanden:

Tak til Johanne. Så er det Julie Rademacher.

Julie Rademacher (S):

Yes. Det er jo utroligt, at man altid skal høre om den her socialdemokratiske skræmmekampagne, som bliver malet op, men på ligestillingsområdet mener jeg i høj grad vi har ret. Hvis det bare var sådan, at vi gjorde status nu, så kan vi jo se, at man må føre nøjagtig lige så meget ligestillingspolitik i den nye styrelse, og det håber jeg ikke, det håber jeg sgu ikke. Jeg håber, at vi kommer til at føre meget mere ligestillingspolitik fremadrettet, end vi har gjort indtil nu under den her regering. Det handler jo om, at der siden valget i 2007, hvilket jo snart er 2 år siden, stort set kun er blevet fremsat ét lovforslag på ligestillingsområdet - i hvert fald sådan det primære ligestillingsområde gennem Politisk-Økonomisk Udvalg. Når man nogle gange bekymrer sig, om regeringen egentlig vil ligestilling, handler det også om, at det borgerlige flertal i Folketinget ikke vil være med til at nedsætte et ligestillingsudvalg i Folketinget. Man turde ikke engang være med til at kalde det her udvalg, Politisk-Økonomisk Udvalg, for ligestillingsudvalget. Det er simpelt hen en kæmpe kamp, man må tage, så det halter jo. Når man også frygter det, er det jo, fordi den borgerlige regering i 2001 startede med

at nedlægge Videnscenter for Ligestilling. Siden er vi blevet kritiseret af Europa-Kommissionen for ikke at opfylde kravene om et uafhængigt organ, der kan vurdere ligestilling i Danmark. Når det er sagt, må vi jo kæmpe for overhovedet at beholde vores ligestillingsredegørelser osv. I kommunerne var den tidligere ligestillingsminister da godt nok lidt på banen, men det skranter jo, og det er jo derfor, vi frygter for, at de her ændringer, der bliver påkaldt at være organisatoriske ændringer, er udtryk for en helt klar politisk prioritering. Og ministeren svarer ikke på mit spørgsmål, når jeg spørger: Mener ministeren ikke, at der er en helt klar signalværdi i, at man ikke vil kalde noget ligestilling?

Og så mener jeg for øvrigt også, at ligestilling i Danmark handler om meget andet end ligestilling for indvandrerkvinder. Vi er flere med anden etnisk baggrund, og jeg er sådan set enig i, at det er et vigtigt område, men det er da ikke det eneste. Der er da rigtig mange andre steder, hvor det også halter for ligestillingen, så det kunne da være rart med en ligestillingsminister, der også var ligestillingsminister for andet end indvandrerkvinderne.

Næstformanden:

Tak til Julie. Så er det ministeren.

Ministeren for ligestilling (Inger Støjberg):

Jamen først siger Karen: Kan du ikke se, at det her kunne opfattes som nedprioritering? Nej, det kan jeg ikke se.

Så spørger du også til, hvordan sagerne skal behandles fremover. Jeg kan bare sige, at det er sådan, at alle sager, der kommer fra styrelser til mig, går igennem en koordinerende funktion, og i relation til ligestillingssager er det besluttet, at de sager, der kommer fra Ligestillingsafdelingen skal koordineres gennem Juridisk, Arbejdsretligt og Internationalt Center. Så det er helt og fuldstændig fast.

Så siger Johanne, at det nogle gange kan være godt at lytte. Det vil jeg også rigtig gerne, og det er sådan set også det, jeg gør. Nu har jeg så også lejlighed til at lytte rigtig meget her i dag her under samrådet, og det vil jeg også gøre, men jeg kan lige så godt slå fast, at det ikke ændrer på den organisatoriske ændring af tingene. Men jeg vil rigtig gerne snakke politik, nu er det desværre bare ikke det, jeg er blevet indkaldt til i dag, men det vil jeg ellers gerne, også på ligestillingsområdet. Men det er fuldstændig rigtigt, og det har jeg sagt flere gange, også her i dag, at som jeg ser det, er der stort set ligestilling i Danmark, men der, hvor jeg synes det halter, er for indvandrerkvindernes vedkommende. Det ændrer ikke på, at ligeløn interesserer mig, det ændrer ikke på, at vold i nære relationer interesserer mig, og det ændrer ikke på, at der er en række andre ting, der også interesserer mig på ligestillingsområdet, og som selvfølgelig også vil blive prioriteret. Men jeg synes også, at det er helt reelt, for ellers synes jeg i virkeligheden, at man kunne komme og klandre mig, hvis ikke jeg ville sige, hvad jeg synes det største problem er på ligestillingsområdet. Det er det, jeg har gjort klart og tydeligt, og så er det jo bare helt i orden, hvis man er politisk uenig i det, men jeg synes i virkeligheden, at det kunne være stærkt bekymrende, hvis jeg ikke ville sige, hvad jeg syntes var et stort problem. Det ændrer bare ikke på, at der også godt kan være andre ting, som jeg gerne vil prioritere. Men indvandrerkvinder får bare mit største fokus, og sådan er det.

Så spørger du om, Johanne, om jeg kan garantere, at der ikke kommer færre ressourcer til Ligestillingsafdelingen. Jeg kan bare sige, at det slet ikke er hensigten, at der skal ændres på ressourcefordelingen, og det er sådan, at de folk, der er i Ligestillingsafdelingen nu, selvfølgelig flytter med over i den nye ligestillingsafdeling.

Og så er det bare fuldstændig forkert, Julie, når du bliver ved med at sige, at der også er en signalværdi i ikke at ville kalde det ligestillingsafdeling. Ja, det ville der sandelig være, og det er også derfor, det hedder ligestillingsafdeling. Så du er bare fuldstændig forkert på den. Det er i orden, at man forsøger at køre et eller andet oppositionsshow, hvor man siger, at regeringen ikke er interesseret i ligestilling. Det er bare ikke i orden ikke at have fakta med sig, for det her er Ligestillingsafdelingen - den ligger bare i Arbejdsmarkedsstyrelsen.

Så siger du også, at den borgerlige regeringen bare ikke vil verdens ting, og det kan man se, fordi man ikke vil nedsætte et ligestillingsudvalg i Folketinget. Det skal jeg bare ikke blande mig i som minister. Jeg skal overhovedet ikke blande mig i, hvad man gør i Folketinget med hensyn til at nedsætte udvalg, lige så vel som at Politisk-Økonomisk Udvalg ikke skal blande sig i, hvordan min organisation ser ud i Beskæftigelses- og Ligestillingsministeriet.

Næstformanden:

Tak til ministeren. Den første i næste spørgerunde er Pernille Vigsø Bagge.

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Ja tak. Jeg spurgte bl.a. til kønsmainstreamingindsatsen. Kønsmainstreaming betyder, at man rundt i ressortministerierne nøje vurderer lovforslagenes betydning for lige muligheder mellem mænd og kvinder. Og kan man se, at et lovforslag har en voldsom skævhed i forhold til, hvordan forslaget stiller mænd og kvinder, så hvis man har bare en lille smule ligestillingsambitioner, prøver man at omgøre lovforslaget, så det ikke har den samme skævhed. Det er det, kønsmainstreaming går ud på. Så nævnte jeg nogle konkrete eksempler på skævheder under denne regering på baggrund af lovforslag, som regeringen har fremsat og fået vedtaget. Så siger ministeren, at ministeren simpelt hen bare ikke synes, at de ting, jeg nævner, er vigtige, at de ting bare ikke er vigtige. Betyder det, at kønsmainstreaming i ressortministerierne nu er en saga blot, og at man ikke mere har lyst til at gå ind i, om et enkelt lovforslag har betydning for lige muligheder mellem mænd og kvinder i det her samfund. Så vil jeg gerne have at vide, hvad logikken i, at Ligestillingsafdelingen ikke mere skal være et særligt departement, er. Vi har ikke fået andet svar, end at Arbejdsmarkedsstyrelsen er rigtig, rigtig god. Det er jeg slet ikke i tvivl om. Men hvorfor skal der ikke være et selvstændigt departement omkring Ligestillingsafdelingen?

Så kunne jeg godt tænke mig at vide det med ressourcerne. Sidste år på finansloven blev Ligestillingsafdelingen skåret 36 mio. kr. Er det en udvikling, vi skal se fortsætte, eller kunne man forestille sig, at der blev tilført afdelingen ressourcer, og hvad vil ministeren gøre, for at ligestillingsarbejdet i de andre ministerier sikres ressourcer?

Til sidst kunne jeg rigtig godt tænke mig at vide, om de ansatte i Ligestillingsafdelingen er lige så jublende begejstrede for omorganiseringen, som ministeren er? Synes de også, det er fedt at blive placeret under en styrelse frem for under et departement som tidligere? Kan vi få et svar på det? Tak.

Næstformanden:

Tak til Pernille. Den næste er Helle Sjelle.

Helle Sjelle (KF):

Der skal ikke være nogen tvivl om, at vi prioriterer det her område meget højt. Og det handler altså ikke kun om en ændring af tronfølgeoven og de andre festtaler, der bliver holdt ved særlige lejligheder. Efter vores opfattelse har vi endnu ikke ligestilling her i Danmark mellem kønnene, og derfor synes vi også, det er vigtigt, at der er fokus på det her område. Vi synes egentlig også, det er meget naturligt, at der er en stor interesse for det fremtidige arbejde på det her område, og ikke mindst organiseringen af hele området, selv om ministeren åbenbart ikke synes, at det her er så interessant. Men uanset hvordan man vender og drejer det her, kommer man jo ikke udenom, at afdelingens organisatoriske placering nu er længere væk fra ministeren, end den var i det tidligere ministerium, og derfor vil jeg heller ikke lægge skjul på, og det har jeg også påpeget tidligere over for ministeren, at vi er skeptiske over for den nye struktur. Men jeg medgiver jo også ministeren, at det er ministerens egen afgørelse at tage hånd om de her ting og at organisere det her på den bedst mulige måde. Vi må jo så tro på, at det er det, der sker. Men vi vil følge arbejdet meget nøje, for vi ønsker under ingen omstændigheder, at der sker en nedprioritering af det her område, og som ministeren påpeger det, er kampen for indvandrerkvinders rettigheder selvfølgelig meget vigtig, det negligerer vi overhovedet ikke, men der er bare også rigtig mange andre ting, der er vigtige. Jeg synes ikke, det er genialt, at der stadig væk ikke er mulighed for ligeløn mellem kønnene. Det synes jeg ikke, det må jeg ærligt tilstå, jeg synes stadig væk, der er et problem på det område, jeg synes stadig væk, der er et problem med handlede kvinder, jeg synes stadig væk, der er et problem i forhold til kvinder og ledelse, hvor der stadig væk ikke er særlig mange kvinder her i landet, der opnår topposterne.

Så er der jo også andre områder, som jeg synes det er væsentligt at gøre en indsats for, f.eks. køn og klima, hvor man må sige, at Ligestillingsafdelingen indtil videre har holdt fanen ganske, ganske højt, har gjort en fremragende indsats, men køn og klima er måske ikke det, der stikker mest i øjnene i forhold til at blive placeret under en arbejdsmarkedsstyrelse. Men derfor vil jeg også konstruktivt spørge ministeren om, hvordan man vil klare tværgående opgaver sådan mere konkret i forhold til f.eks. et område, der ikke har været nævnt

her, nemlig i forhold til køn og klima. Vi står foran et klimatopmøde, og vi ved også, at der er nogle faktorer dér, som gør sig gældende. Jeg synes, det er meget væsentligt, at man også på det her område er på banen, også selv om det ikke er arbejdsmarkedsrelateret. Hvordan vil man forberede sig på det i forhold til klimatopmødet?

Jeg tror vist, det var det hele. Men jeg synes stadig væk, at det ville være en god idé, hvis ministeren overvejer den her organisering en ekstra gang.

Næstformanden:

Tak til Helle. Så er det Lone Dybkjær.

Lone Dybkjær (RV):

Ja tak. Nu har jeg en længere fortid i Folketinget, end ministeren har, og derfor kan jeg altså også huske, da den nuværende regering var i opposition, og jeg kan også huske nogle af de spørgsmål, der blev stillet. Jeg må sige, at det måske kunne være meget sundt for ministeren at kigge på det og så være en smule mere åben over for tingene. Oppositionen har jo altså lov til at stille de spørgsmål, det har den tidligere opposition også gjort, uden man nødvendigvis fik hånende svar. Det er jo ikke altid så konstruktivt for et samarbejde, som ministeren jo i hvert fald formentlig siger hun gerne vil have.

Så er der så spørgsmålet om form, indhold og organisation. Jeg tror altså ikke, der er nogen i det private erhvervsliv, der ikke mener, at en organisationsopbygning er vigtig. Det er det, og det er også signalgivende, og det er også et spørgsmål om kompetencer rundtomkring. Det er ministerens ansvar, men det er ikke ligegyldigt, hvordan man organiserer det, og det ved enhver i det private erhvervsliv. Der var aldrig nogen, der ville påstå, som ministeren påstår, at en organisationsbeslutning er ligegyldig for indholdet. Det er jo simpelt hen absurd at høre på. Under alle omstændigheder er det, der er sket her, jo klart, at der er mindst ét ekstra led i forhold til ministeren. Vi må bare konstatere, at det ønsker ministeren så. For der er tale om en koordinering inden for den der juridiske og internationale, og hvad det nu var, afdeling, eller hvad det nu hedder. Og det er så ministerens ønske, at der sker det. Så spørger jeg bare: Hvad kan sådan en afdeling gøre i forbindelse med vold mod kvinder, handlede kvinder etc., jeg behøver ikke at nævne dem alle sammen. Hvorfor skal det igennem en koordinering af den art? Det mener ministeren så det skal. Ministeren kan jo prøve at give en forklaring på, at det er rigtig godt, at der ikke er et øget ressourcspild i form af bureaukrati her. Det forstår jeg ikke, men det må ministeren jo så prøve om hun kan overbevise os om. Så må jeg tage det, som at det er en regeringsbeslutning, går jeg ud fra. Det er i hvert fald en regeringsbeslutning, at ministeren får ansvaret. Jeg går også ud fra, at det er en regeringsbeslutning, at der kommer et ekstra led ind eller hvad, eller er det bare ministeren, der beslutter det? Så må vi jo spørge på anden vis til tingene. Der er kommet et ekstra led ind mellem ministeren og ligestillingsafdelingen i forhold til tidligere. Et ekstra led betyder jo så, at der er flere bureaukratiske veje, man skal gå for at få tingene igennem. Ikke nødvendigvis igennem led, som har nogen som helst erfaring på det her område.

Så synes jeg, det er helt fint, at ministeren siger, at hun mener, der er ligestilling i Danmark. Jeg er ikke enig. Ministeren må vel acceptere, at vi er nogle, der simpelt hen ikke mener, der er ligestilling i Danmark, at vi ikke mener, det er et totalt frit valg, alt det, den ulighed, vi andre ser på området. Jeg synes da, det er helt fint, at ministeren siger, hun synes, det største problem er indvandrerkvinder. Det har vi jo hørt fra regeringen før, at indvandring er det største problem, så det undrer mig sådan set ikke. Jeg synes da også, det er i orden, at man siger det, men ligefrem at påstå, at der i øvrigt er ligestilling i Danmark, synes jeg måske er en forsimpling trods alt.

Så vil jeg spørge ministeren, om hun vil fortsætte med de hidtidige redegørelser, eller hvordan vi skal se det fremtidige arbejde på det område. Jeg vil spørge ministeren, om der vil ske nogle afskedigelser i Ligestillingsafdelingen. Tak.

Næstformanden:

Tak til Lone. Og så er det ministeren.

Ministeren for ligestilling (Inger Støjberg):

Ja. Først, Pernille, du spørger til kønsmainstreaming. Jamen der er altså ikke lagt op til, at der skal ske ændringer, og som jeg også sagde i min tale, er det jo sådan, at man som ligestillingsminister har et

overordnet ansvar for koordinering af regeringens ligestillingsarbejde, og ressortministrene har så ansvaret for ligestillingsarbejdet på hver deres område. Sådan har det altid været, og sådan går jeg ud fra det bliver ved med at være. Der er slet ikke lagt op til nogen som helst ændring i det. Så hvad det end måtte være, du forsøger at antyde, så kan jeg bare sige, at der ikke er noget som helst i det.

Så mere end antyder du jo også noget, som jeg faktisk synes er rimelig ubehageligt, og det er, at det skulle være mindre fint at være i en styrelse. Det synes jeg faktisk er noget underligt noget. Jeg kan bare sige, at den måde, vi organiserer det på i Beskæftigelsesministeriet, der er det ikke mindre fint at sidde i en styrelse, for tværtimod er det sådan, at styrelserne er meget store og stærke, hvorimod departementet er meget smalt. Og det er også bare derfor, jeg igen vil opfordre til, at I lige ser organisationsplanen igennem, for jeg tror simpelt hen, at meget af det her ganske enkelt beror på misforståelser.

Helle siger, at alt andet lige kommer man bare længere væk fra mig som minister. Det er slet ikke sådan, jeg ser den her ændring, og det har jeg også ved flere lejligheder fortalt dig, at sådan ser jeg ikke det her. Det kan godt være, der måske kan være holdningsforskelle til det, men virkeligheden er bare, at sådan er det ikke. Man kommer ikke længere væk fra mig. Og så spørger du til køn og klima. Nu er jeg jo blevet kaldt i samråd om organisation, men jeg vil gerne indkaldes til samråd om politik også, men jeg kan bare sige, at køn og klima måske ikke er det, som jeg ser som det største issue lige nu.

Så siger Lone, at oppositionen har lov til at stille alle de spørgsmål, som oppositionen vil, og da V og K var i opposition, stillede vi såmænd lige så mange spørgsmål. Det kan jeg fuldstændig bekræfte, for selv om jeg ikke vil, kan eller må referere fra vores gruppemøder, så vil jeg alligevel referere fra engang, hvor vi på Venstres gruppemøde for nogle år tilbage var sådan lidt træt af oppositionen og syntes, at der nu godt nok blev stillet mange spørgsmål. Det ved du jo godt man kan hidse sådan en gruppe lidt op på, når man tager sådan en diskussion. Det var, mens Mejdahl var formand for Folketinget, så rejste han sig op på Mejdahlsk vis, når det er bedst, og sagde: (jysk dialekt) Jeg kan oplyse, at den nuværende opposition er nøjagtig lige så videbegærlig som den daværende. Med andre ord, vi stillede præcis lige så mange spørgsmål, og det mener jeg også er en oppositions rolle at gøre. Det er bare lige for at slå det fast.

Så spørger du, hvad alle de her ting dog har at gøre i Arbejdsmarkedsstyrelsen, og hvad de dog har at skulle have sagt, når de kommer i Den Juridiske Afdeling. Jamen jeg kan bare sige, at det er den måde, vi har organiseret det på, og det er den måde, som det er organiseret på i Beskæftigelsesministeriet. Den Juridiske Afdeling sidder med rigtig mange opgaver, f.eks. i forbindelse med ligeløn og forskelsbehandling, og det vil sige, at der er stort kendskab til området i Den Juridiske Afdeling. Derfor er der jo tæt kontakt, og det vil der selvfølgelig også være, og det skal der også være imellem den afdeling og Ligestillingsafdelingen i fremtiden.

Så siger du, at det bare ligner den borgerlige regering, det der med at sige, at indvandrerproblemet er det største. Ja, jeg synes faktisk, det er et meget stort problem, når vi kan se, at alt for mange indvandrerkvinder ikke er tilknyttet arbejdsmarkedet, at alt for mange indvandrerkvinder ikke deltager i foreningslivet, at der foregår social kontrol og en lang række andre ting. Det synes jeg er et stort problem, og det er derfor, jeg siger, at det har min topprioritet, og at det i høj grad er der, jeg vil sætte ind. Men det betyder ikke, at der ikke også er andre ting, som jeg vil tage op. Og inden så frygtelig længe håber jeg, at jeg kan præsentere en lidt større plan for, hvad det er, jeg vil som ligestillingsminister, og så kunne det jo være, at vi til den tid faktisk kunne komme til at diskutere politik. Det er jo sådan set det, jeg troede jeg blev valgt ind for i sin tid, men det er det åbenbart ikke.

Så spørger du også, hvad med redegørelserne, vil de blive afgivet som hidtil, og vil der ske afskedigelser. Jamen jeg kan sige med hensyn til redegørelser, at jeg så redegjorde for under andenbehandlingen af ligestillingsloven, der gik jeg op og tog ordet - det var der ikke andre, der gjorde - men jeg gik op og tog ordet for lige at sige, at de 2 år, der nu kommer til at gå, inden ligestillingsloven skal op til revision, jamen der vil jeg jo bruge tiden på at overveje, om det er den rigtige måde, vi fører ligestillingspolitik på, om den måde, som vi laver indberetninger på, er den rigtige måde. Jeg vil ikke garantere for, at der går 2 år, inden jeg finder et svar på det, for det kan godt være, at jeg finder et svar på det meget hurtigere, men det er i hvert fald bare for at sige, at det da er noget af det, jeg overvejer, om vi egentlig får nok ud af tingene, som det er nu.

Så spørger du så til, om der skal ske afskedigelser. Jamen der er ikke lagt op til, at der skal ske nogen ændringer nu, men blot at vi flytter Ligestillingsafdelingen over, så det bliver en del af Arbejdsmarkedsstyrelsen. Ja, jeg synes jo, det er den rigtige måde at organisere det på, og det vil passe fuldstændig, som alt andet er organiseret på nuværende tidspunkt. Så kan jeg som sagt bare opfordre de, der

ikke har læst organisationsplanen for, hvordan det nu ser ud i Beskæftigelsesministeriet, hvordan det har set ud i meget lang tid, til at gøre det, for så tror jeg faktisk, man ville få et lidt andet indtryk og et lidt andet billede af det.

Næstformanden:

Tak til ministeren. P.t. har jeg fem på spørgelisten, og jeg nævner dem lige, så I ved, at I er der. Det er Karen, det er Johanne, det er Julie, det er Lone, og det er Pernille. Vi starter med Karen Ellemann. (*munterhed*).

Karen Hækkerup (S):

Det gør ikke noget. Jeg vil spørge til en ting, som jeg ikke synes er blevet besvaret særlig grundigt, og det er medarbejdernes indstilling til det her. Nu ved jeg godt, at medarbejdere måske ikke er høringsberettigede i forhold til at melde ud, hvad man synes om sådan nogle organisationsændringer - i hvert fald ikke i det offentlige rum - men jeg synes alligevel, det er vigtigt at få frem, om medarbejderne, som i dag sidder med ligestilling, om de i virkeligheden bakker op om den nye linje, som ministeren lægger, og som jeg så kan forstå der internt i regeringen er uenighed om. Det skal jeg selvfølgelig undlade at botanisere i, men det kan man da godt hæfte sig lidt ved. Hvad synes medarbejderne om det her? Er medarbejderne tilfredse, synes de, at deres arbejdsbetingelser bliver forbedret, eller synes de, at de bliver forværret? Det synes jeg ville være meget fint hvis der kunne komme et svar på det.

Næstformanden:

Tak til Karen - Hækkerup, må jeg hellere huske. Og så er det Johanne Schmidt-Nielsen.

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Jeg er glad for, at vi fik slået fast, at det *er* et ligestillingsproblem, at der er 18 pct. lønforskel mellem mænd og kvinder, for det giver jo sådan lidt mere at arbejde videre med.

Så blev der givet et ikkesvar, nemlig på spørgsmålet om, hvorvidt der vil komme færre eller flere ressourcer, eller om man vil lave status quo, hvor der bliver svaret: Jamen det er ikke hensigten. Jeg kunne godt tænke mig noget så simpelt som et ja eller nej på spørgsmålet: Vil vi opleve, at der kommer færre ressourcer til ligestillingsarbejdet over det næste halve år, over det næste hele år?

Og så vil jeg gerne spørge for tredje gang, og det er simpelt hen, fordi jeg ikke har fået svar nogen af gangene: Hvad skal prostitution, vold mod kvinder, køn i skolen eller alle mulige andre steder under Arbejdsmarkedsstyrelsen?

Til sidst: Ministeren taler meget om, at ministeren gerne vil diskutere politik, og at hovedprioriteten er et spørgsmål om indvandrerkvinder. Så kunne jeg godt tænke mig at spørge: 300-timers-reglen betyder jo, eller vi ved, at det er omkring 70 pct. af dem, der bliver ramt af 300-timers-reglen, der har anden etnisk baggrund, og af den gruppe er det mellem 90 og 95 pct., der er kvinder. Det vil sige, at de, der for alvor bliver ramt af den her regel, er kvinder med anden etnisk baggrund. Det, der sker, er, at de bliver hundrede procent økonomisk afhængige af deres mand. Det har jo ellers været et mantra i velfærdsstaten, at kvinder skulle være økonomisk uafhængige af deres mænd, og jeg ved, at noget af det, man ofte diskuterer, når man diskuterer ligestilling i forhold til kvinder med anden etnisk baggrund, er det her med, at de skal frigøres, og at de skal frigøres fra deres mænd. Derfor kunne jeg godt tænke mig at spørge, at når nu spørgsmålet omkring indvandrerkvinder er noget, ministeren interesserer sig meget for, vil vi så se ændringer i forhold til 300-timers-reglen, som jo nu bliver lavet til en 450-timers-regel, hvilket vil sige, at vi går ud fra, at den vil ramme endnu flere, plus at vi står i en situation, hvor arbejdsløsheden stiger og stiger. Det vil også betyde noget på det her område. Vil man fra ministerens side gøre noget for at ændre den her lovgivning, så vi ikke står i en situation, hvor så mange kvinder med anden etnisk baggrund gøres hundrede procent økonomisk afhængige af deres mænd, og vil man generelt fra ministeriets side, fra ministerens side gøre noget for at gennemse både de dele af vores beskæftigelseslovgivning, som specifikt rammer mennesker med anden etnisk baggrund, og vores udlændingelovgivning, og det er jo f.eks. reglen om, at du skal have været 7 år i Danmark sammen med din ægtefælle for ikke at blive sparket ud, hvis du vælger at gå fra ham eller hende?

Næstformanden:

Tak til Johanne, og så er det Julie Rademacher.

Julie Rademacher (S):

Tak. Jamen meget kan man sige om ministeren, men jeg vil da rose ministeren, fordi hun virkelig formår at sætte spørgsmålstejn ved oppositionens rolle, og det var sådan set ikke det, der var hensigten med det her samråd. Det var at sætte spørgsmålstejn ved ministerens rolle og ikke mindst også de organisatoriske foranstaltninger, der måtte gøre sig gældende bag ministeren. Så lad os komme tilbage til det.

I forhold til Arbejdsmarkedsstyrelsen kan jeg da godt forstå, når man kigger på statistikkerne og beskæftigelsesfrekvensen for indvandrerkvinder i forhold til mange danske kvinder, at man gerne vil ind og øge arbejdskraften. Det er jo netop det, som er formålet med Arbejdsmarkedsstyrelsen. Det kan jeg da godt se en rigtig god idé i, for det ville da være en utrolig positiv måde at fremme integrationen på i Danmark, at vi får langt flere indvandrerkvinder i beskæftigelse, og det er bestemt også noget, som vi arbejder meget for hos Socialdemokraterne. Faktisk har vi jo en gammel Socialdemokrat, Karen Jespersen, hvis mærkesag det her har været i mange år. Der blev så alligevel ikke gjort så meget ved det under hendes ministertid. Men derfor er der jo en masse arbejde tilbage til os andre, og jeg kan da ikke lade være med så at sige, at det da er meget smart gjort - dummere er oppositionen heller ikke. Men det er oppositionens rolle at stille spørgsmål til ministeren i forhold til de her andre områder. Jeg synes faktisk, du skylder Johanne et svar på hendes spørgsmål, det var også et af de skriftlige spørgsmål, vi sendte over, for jeg mener, der er mange andre områder på ligestillingsområdet, som ikke nødvendigvis handler om at øge arbejdskraften. Derfor vil jeg også godt stille spørgsmål ved Arbejdsmarkedsstyrelsens formål.

I det tilfælde, at Ligestillingsafdelingen skal lægges ind under Arbejdsmarkedsstyrelsen, vil man så omformulere formålet for Arbejdsmarkedsstyrelsen? Fordi nu er det sådan, at der ikke er formuleret en ligestillingsstrategi i Arbejdsmarkedsstyrelsens primære opgavevaretagelse, vil det blive ændret? Det står i det her svar, vi lige har fået her til morgen, på et af de skriftlige spørgsmål. Ud over det fremgår det jo netop, at der er tale om et smalt departement, så for at sætte en krølle på det her spørgsmål i forhold til ministerens rolle, ser ministeren så sit ligestillingsministerium, om man så må sige, det at være ligestillingsminister, er det for ministeren lige så vigtigt som at være beskæftigelsesminister?

Næstformanden:

Tak til Julie. Så er det ministeren.

Ministeren for ligestilling (Inger Støjberg):

Jamen først til Karen, der spørger om medarbejdernes indstilling til det. Jeg håber virkelig, at medarbejderne går ind til det her med et åbent sind, men jeg anerkender også, at når man på den måde kommer til at opleve ændringer i ens hverdag, så tror jeg, vi alle sammen ved, at så kan man godt i en periode selvfølgelig både være bekymret for det, men selvfølgelig også meget optaget af det. Og det kan jeg udmærket godt forstå, hvis det er tilfældet. Derfor er det jo klart, at det jo ikke er noget, man bare lige gør i et ministerium, det er jo noget, vi selvfølgelig jo altid overvejer, hvordan man kan gøre sådan nogle ting her bedst. Men jeg kan i det hele taget sige, at der sker nogle ret store organisatoriske ændringer på mit område nu, også fordi jeg fik alle ydelserne med, da jeg blev minister. Det betyder simpelt hen, at der er relativt mange medarbejdere, som bliver flyttet rundt på mit område og får andre steder i hvert fald at skulle arbejde fra. Men derfor er det jo også meget vigtigt for mig igen netop at understrege, at Ligestillingsafdelingen er én afdeling. Jeg hørte helt i starten, da vi begyndte at diskutere det her, at der skulle gå rygter om, at det nu blev splittet op i atomer, og at medarbejderne ville blive placeret rundt omkring. Det er altså ikke tilfældet, det er stadig væk én afdeling, og det synes jeg er meget, meget vigtigt at få sat en streg under. Men jeg forstår godt, hvis man som medarbejder er meget optaget af det, men også hvis man er bekymret. Men det er bare min bedste overbevisning, at det her er den rigtige måde at gøre det på, og derfor vil jeg også bare slå fast, at man bliver flyttet op til Arbejdsmarkedsstyrelsen som én enhed stadig væk og vil stadig væk være Ligestillingsafdeling.

Så spørger Johanne til, om der kommer færre ressourcer inden for det næste halve eller hele år. Jamen jeg kan bare igen sige, hvad jeg har sagt før, det er ikke hensigten. Og så må jeg også bare sige, at jeg vel heller ikke skal forhandle finanslov med oppositionen i et åbent samråd i hvert fald.

Så bliver der spurgt om, hvad prostitution og vold mod kvinder og sådan nogle ting under Arbejdsmarkedsstyrelsen, bliver der sagt. Jamen det er jo sådan set ikke et rigtigt spørgsmål, for Ligestillingsafdelingen er stadig væk en afdeling, de skal stadig væk varetage de her opgaver, som de har

gjort førhen. Det her er en ren organisatorisk ændring, og det er den organisatoriske ændring, som jeg finder bedst. Jeg finder virkelig, at det her er den bedste måde at gøre det på.

Så spørger du også til 300-timers-reglen eller 450-timers-reglen og siger, at det i høj grad er indvandrerkvinder, der bliver ramt. Jeg synes simpelt hen, at det der ord, at de bliver ramt, er fuldstændig forkert. For meningen med 450-timers-reglen og den daværende 300-timers-regel er jo netop at få folk i arbejde, det er at give et kærligt skub ud på arbejdsmarkedet, og vi kan se, at den virker. Det er jo det, der er det allerbedste. Nu har oppositionen, jeg ved ikke hvor længe, gået og råbt og skreget om, at det virker overhovedet ikke, og at man pisker folk, og jeg ved ikke hvad. Sagen er, at det virker, det får folk ind på arbejdsmarkedet, og vi ved alle sammen, det tror jeg endda, selv om man kommer fra Enhedslisten, så bliver man nødt til at give mig ret i, at vejen til god integration i Danmark foregår i høj grad gennem arbejdslivet, det foregår igennem foreningslivet, og det foregår, ved at man netop bliver en del af det danske samfund. Derfor er jeg kisteglad for den daværende 300-timers-regel og den nuværende 450-timers-regel, fordi det virker, og vi får rent faktisk de her kvinder ud på arbejdsmarkedet, og så når vi lige nøjagtig det fælles mål, som jeg tror vi begge to har, nemlig at kvinderne skal være selvstændige og på den måde kan være med til at forsørge sig selv, kan også på den måde blive langt mere frigjort, end vi desværre ser alt for mange tilfælde på nu.

Så lyder det jo næsten på Julie, som om det er sådan en, hvad skal man sige, opbakning til noget af regeringens politik, for du siger også, at du er helt enig i det omkring arbejdskraften, det at komme ud på arbejdsmarkedet rent faktisk er vejen til integration. Jeg kan ikke være mere enig med dig end det, det er helt rigtigt.

Så spørger du, om formålet med AMS skal omformuleres nu. Jeg vil bare sige, at for mig at se udelukker det ene jo ikke det andet. Nu kommer der en Ligestillingsafdeling op til AMS, Arbejdsmarkedsstyrelsen, og jeg kan ikke se, at det ene udelukker det andet. Ligestillingsafdelingen skal, som jeg sagde før - det er de samme personer - sådan set arbejde med det samme. Det kan godt være, der bliver lagt en lidt anden politisk fokus ind over tingene, men det ændrer ikke på, at det stadig væk er en enhed samlet, der bliver flyttet.

Næstformanden:

Tak til ministeren. Og den næste spørger er Lone Dybkjær.

Lone Dybkjær (RV):

Ja tak. Jeg er glad for, at Mejdahl stadig var i gruppen, da I havde den diskussion. Det var sådan set også mere for at sige, at man ikke behøver at være så hånlige på den måde, som jeg synes ministeren startede med at være over for nogle af spørgerne, for I var ligesådan dengang. Sådan er det. Så kan jeg jo kun håbe på, at de, der var ministre på det tidspunkt, var mindre hånlige. Det var bare det.

Og så vil jeg sige, at jeg er enig med ministeren i, at det er et stort problem, at indvandrerkvinder ikke er i arbejde eller integreret i samfundet, det er vi jo ikke uenige om. Derfor vil jeg så spørge: Har ministeren har nogen planer for, hvordan ministeren vil gribe det arbejde an, når det nu får største prioritet? Altså, det er ikke sådan, at andet ikke bliver prioriteret simpelt hen; det vil sige, ministeren vil ikke glemme alt det andet, vil jeg snarere sige? Men det er også o.k. Nu får det altså største prioritet. Hvad vil ministeren så gøre? Det er helt i orden, at ministeren ikke kan svar på det i dag, men jeg vil så bare spørge til: Hvornår har ministeren en plan for, hvad der skal ske inden for det her område? For det synes jeg da er interessant at blive delagtiggjort i. Når vi ikke kan diskutere så meget politik, er det måske, fordi ministeren ikke har sagt så meget, eller at ministeren, når ministeren har sagt noget, vi har ligestilling her i Danmark, og det er vi jo nogle, der mener, vi ikke har – altså på pensionsområdet, på ligelønsområdet, på en række andre områder. Men altså, hvornår er der en plan, så vi kan diskutere politik på indvandrerkvindområdet?

Så det andet er, at jeg synes, at det er da i orden, når ministeren får et ressortområde, at ministeren selvfølgelig spørger om, om det er den fornuftige måde at lave tingene på, som de hidtil er blevet lavet. Det, jeg spurgte til helt konkret, er: Vi plejer at få en årlig redegørelse i begyndelsen af det nye år – dvs. marts, foråret eller senvinteren, eller hvad vi skal kalde det, men altså omkring marts eller sådan noget – vil den årlige redegørelse komme næste år, eller betyder det, ministeren siger, at den redegørelse vil hun tænke over om skal komme, eller hun vil vente 2 år med at se, om der skal være en, og at svaret derfor er, nej, vi vil ikke se en årlig redegørelse næste år? Og det må ministeren jo kunne sige ja eller nej til, om den vil komme?

Det tredje er, at ministeren siger, at det ikke er kommet længere væk. Altså, det kan jeg ikke fatte at ministeren kan sidde og sige. Der er forskel på arbejdet i styrelser og departementer – det ved ministeren jo også udmærket, om ikke før, så nu – og at der er kommet ekstra led ind, betyder jo automatisk, at gangen til ministeren er længere. Så kan ministeren sige: Jamen det synes jeg ikke, jeg synes, det er en fin måde, det er organiseret på. Det er i orden, men at sidde og påstå, at det ikke er kommet længere væk, det er jo notorisk forkert. Ligestillingsafdelingen havde en departementschef før, før ministeren. Nu har de en styrelseschef plus noget koordineringsled plus en departementschef og så ind til ministeren. Det er da længere væk. Så kan ministeren jo bare sige: Det synes jeg er klogt, jeg synes, det er godt, at det kommer længere væk, jeg synes, det er godt, at det kommer ned i en styrelse, alt det der. Det er o.k., men jeg kan ikke fatte, at man som rationelt menneske, som jeg da tror ministeren også er, at ministeren kan sige, at det ikke er kommet længere væk; det er det jo rent organisatorisk. Man kan jo bare kigge på et diagram. Og det er jo ikke, fordi vi ikke har sat os ind i det; det er, fordi vi ikke er enige med ministeren i, at det skulle længere væk. Så kunne vi ikke bare tage den diskussion om de faktiske forhold i jernindustrien. Det er ikke noget, vi ikke har læst. Vi ved godt, hvordan det der organisationsdiagram ser ud; det har vi jo fået papirer på, og det er jo derfor, vi siger, at det er kommet længere væk. Og det kan ministeren så bare sige: Jamen det synes jeg er rigtig fint, jeg tror, det bliver en bedre ligestillingsdebat, vi får ved det. Det er o.k. Jeg er ikke enig, men det ville da være o.k., fair at sige i hvert fald.

Næstformanden:

Tak til Lone, og så er det Pernille Vigsø Bagge.

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Ja tak. Jeg er nødt til at sige, at nogle af ministerens svar eller måske lidt uklare svar giver anledning til endnu flere spørgsmål.

Ministeren gør meget ud af at fortælle, at der egentlig ikke er de store ændringer i den her omorganisering, men svarer så alligevel Karen Hækkerup, at personalet er bekymret for ændringerne. Kunne vi ikke få en uddybning af, hvad det er personalet så er ængstelig for, hvad det er for nogle ændringer, der så alligevel sker? Det er en lille smule uklart. Det kan jo ikke passe, at dygtige mennesker i Ligestillingsafdelingen er bekymrede for at få en anden stol og et andet skrivebord. Hvad er det for ændringer? For der er jo ændringer på vej.

Ministeren bliver ved med at svare på ressourcespørgsmålet, at det ikke er hensigten, at ressourcerne skal nedprioriteres. Men så kunne jeg da godt tænke mig at spørge: Hvad er ligestillingsministerens indstilling i forhold til de ressourcer, der p.t. er afsat til arbejdet med målene, er det tilstrækkeligt, er der afsat for meget, eller er der afsat for lidt? Hvad er ministerens egen holdning i forhold til de ressourcer, der er afsat til ligestillingsarbejdet lige nu?

Så var ministeren selv inde på, at ministeren tog ordet ved tredjebehandlingen af den eneste lov – undskyld, andenbehandlingen af den eneste lov, der er blevet fremsat nogensinde af en ligestillingsminister under denne regering, og jeg havde faktisk glemt det; jeg tror, jeg havde fortrængt det, jeg blev faktisk lidt ængstelig. Ministeren antydede ved andenbehandlingen, da ministeren tog ordet, at det måske ikke var en særlig hensigtsmæssig lovændring, som i hvert fald skulle revideres, og om det var værd at overveje, om man kunne gøre tingene på en anderledes måde. Betyder det, at man alligevel ikke går ind for, at en plads skal stå fri, hvis ikke der indstilles både en mand og en kvinde til et offentligt råd eller nævn? Er det ministerens hensigt at lave om på den lov, som fru Karen Jespersen fik fremsat?

Næstformanden:

Tak til Pernille, og så er det Karen Hækkerup.

Karen Hækkerup (S):

Jeg vil gerne spørge ind til det svar jeg fik. Jeg fik et svar, da jeg spurgte til medarbejderne, hvor jeg fik det svar, at man selvfølgelig håbede, at de ville gå ind til det her med et åbent sind, og at det ikke var spor unaturligt, at man var bekymret, og man var optaget af, hvad der nu skulle ske. Men det, som jeg i virkeligheden spurgte om, er: Har medarbejderne været inddraget? Har medarbejderne været hørt, har de været inddraget? Ministeren svarede mig: Vi overvejer selvfølgelig meget, når man laver sådan nogle

ændringer – det er jo ikke noget, man bare lige finder på. Men i de overvejelser, er det vi, er Ligestillingsafdelingen der inkluderet?

Næstformanden:

Og tak til Karen. Så er det ministeren.

Ministeren for ligestilling (Inger Støjberg):

Først så Lone, du spørger, om jeg har nogen planer for, hvad jeg vil gøre for indvandrerkvinderne og indvandrerproblematikken bredt – for jeg vil gerne sige, jeg synes sådan set ikke kun, at det er indvandrerkvinder; jeg synes, det er et meget stort problem, at alt for mange indvandrerdrengene ikke får en uddannelse, og vi kan se dem i statistikkerne på arbejdsmarkedet, at de har det meget svært generelt på arbejdsmarkedet, når nu det ikke får en uddannelse. Og det gælder selvfølgelig både etniske danske, men også indvandrerdrengene, og derfor er det også et stort problem. Jeg kan sige så meget, at jeg faktisk sidder og arbejder med det nu, og jeg arbejder med en række prioriteringer på hele ligestillingsområdet, hvor så indvandrerproblematikken er det, der fylder mest.

Men jeg kan også sige, at noget af det første, jeg faktisk satte i værk, var en rettighedskampagne. Den kom, lige efter at der var stor debat omkring flerkoneri i Danmark, og at det muligvis tilsyneladende er mere udbredt, end vi gik og troede, det var. Derfor så blev der sat en rettighedskampagne i værk. Jeg skylder så også at sige, at det var selvfølgelig også forberedt, inden jeg kom, delvis. Men det var netop en kampagne, som retter sig mod indvandrerkvinder for at, ja, oplyse om, hvilke rettigheder der gælder i Danmark, og hvorfor de gælder. Og det er bl.a. noget, der er foregået og foregår på sprogskolerne. Så derfor er der sådan set sat nogle ting i værk, men der vil komme mere.

Omkring den årlige redegørelse så på stående fod mener jeg jo, at det er sådan, at jeg ifølge loven lige nøjagtig er forpligtet til at afgive den årlige redegørelse til Folketinget, og jeg følger selvfølgelig ligestillingsloven, som den er i dag, og derfor vil der også blive afgivet de ting, som der skal afgives til Folketinget. At det så godt kan være på sigt, at vi må prøve at tage en debat om, om det er den rigtige måde, flytter det nok, det synes jeg så også, at man skylder fra oppositionens side, og det er bestemt ikke kun dig, Lone, jeg henvender mig til nu, men jeg synes så også, at når oppositionen vil have mig fordomsfrit til at diskutere nogle ting, så må oppositionen jo også diskutere fordomsfrit med mig om, om det er den helt rigtige måde, vi organiserer tingene på. Og jeg vil ikke afvise, at det er noget af det, jeg kunne finde på at tage op på et tidspunkt, netop om det er den rigtige måde, vi gør tingene på. Jeg forsøgte sådan set at tage det op under andenbehandlingen af ligestillingsloven, men der var ingen, der ville diskutere i Folketingssalen den dag, så derfor kom jeg til at stå og flagre noget alene oppe på talerstolen. Men sådan er det, og det var bare ærgerligt, kan jeg jo sige, for jeg holdt faktisk en rimelig lang tale, og den kan I jo se, hvis I vil, og så kan I jo kommentere på den nu; der er jo ikke noget, der er for sent.

Så vil jeg bare igen sige helt generelt, altså, nu er det sådan set lige Lone, der lige triggede mig, fordi hun sagde, at nu bliver det flyttet ned i en styrelse. Jeg synes simpelt hen, det der ned i en styrelse lyder helt forkert, og det er ikke mindst helt forkert. Jeg synes, der er en underlige nedgøring af styrelsernes arbejde, og jeg synes, det er en underlig talen ned om de medarbejdere, der sidder i styrelserne og arbejder. Og jeg kan bare sige, at styrelserne under Beskæftigelsesministeriet er meget store og meget stærke, og det er ikke for meget sagt, når jeg siger, at nogle af styrelsesmedarbejderne faktisk er dem, jeg har haft stort set mest med at gøre i de 2 måneder, jeg har været minister, og det synes jeg jo bare også beviser, at som medarbejder i en styrelse, jamen så har man altså adgangen til mig som minister. Sådan er det organiseret i Beskæftigelsesministeriet, og jeg synes, det er en rigtig god måde at organisere det på.

Pernille, ja, først så siger du ... nej, det var det der med at tage ordet ved andenbehandlingen, det har jeg været omkring.. Men både du og Karen spørger til processen der omkring personalet. Altså, det, jeg sagde, var, at jeg godt kunne forstå, hvis nogle er bekymrede, for sådan er det, når ens arbejdssituation jo ændrer sig, og det gør den jo alt andet lige, når man som afdeling bliver flyttet. Men når det så er sagt, vil jeg bare sige, at der sker mange andre flytninger på mit område nu, og jeg kan bare godt forstå, hvis man så i en periode måske er bekymret, selvfølgelig tænker på de her ting: Hvad kommer det til at betyde for mig, og hvordan bliver min hverdag? Men det, jeg bare igen må sige, er, at man bliver flyttet som afdeling samlet, og at på den måde bliver der jo ikke ændret noget på arbejdet i Ligestillingsafdelingen. Men jeg synes da også bare, at jeg

skylder da også bare at sige så, at jeg godt kan forstå, hvis man går og har nogle tanker om: Hvordan skal det nu ændre min hverdag? Så det var sådan set det, der lå i det.

Så siger Pernille: Jamen man kan ikke få svar på det der med ressourcerne. Jamen jeg kan jo ikke svare bedre end at sige, at det ikke er hensigten, at der skal ændres på noget nu. Og du spørger så til: Jamen er du tilfreds med ressourcerne, som de er p.t.? Ja, det er jeg. Jeg har ikke noget at være utilfreds over. Jeg mener, at de ressourcer, der er afsat til ligestillingsområdet nu, på udmærket vis kan hamle op med de opgaver, som ligestillingsområdet har p.t.

Næstformanden:

Tak til ministeren. Jeg har fire på listen, og det er Julie, Johanne, Lone og Karen, og vi starter med Julie.

Julie Rademacher (S):

Ministeren svarede jo ikke på mit sidste spørgsmål, om det er lige så vigtigt at være ligestillingsminister i Danmark, som det er at være beskæftigelsesminister.

Når det er sagt, så kunne jeg rigtig godt tænke mig sådan lige at knytte en kommentar til det her med at være garant for indvandrerkvinder. Det udelukker da så sandelig ikke også at være garant for kvinder generelt i Danmark – eller mænd for den sags skyld. Når vi nu sidder her i Danmark og krampagtigt holder os fast til nogle få ting, som vi i oppositionen kan få lov til at kæmpe om at beholde, så sidder man i andre nordiske lande og arbejder derudaf med nye visioner for hele ligestillingsområdet. Altså, vi er simpelt hen bare ikke særlig langt oppe i gear i Danmark på det her område. Så jeg tror da meget, at der skal en ny regering og selvfølgelig også helst Danmarks første kvindelige statsminister til, før vi overhovedet ser en eller anden form for gennembrud på ligestillingsdagsordenen.

Når det er sagt, så mener jeg, altså vold mod kvinder osv., vi har stadig væk ikke rigtig fået svar på spørgsmålet, som Johanne har stillet nogle gange.

Men jeg vil da holde mig til her i første omgang lige at høre, om ministeren mener, at det er lige så vigtigt at være ligestillingsminister som beskæftigelsesminister. Og så synes jeg da, det er fortrøstningsfuldt, at De Konservative også har meldt sig ind i kampen, og jeg kunne da godt tænke mig at spørge, om der er en eller anden form for intern uro i regeringen omkring organiseringen af arbejdet, eller hvordan det skal forstås.

Næstformanden:

Tak til Julie, og så er det Johanne Schmidt.

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

To spørgsmål. Det første er kort, det handler om kampagne i forhold til flerkoneri. Har man nogen som helst form for dokumentation for udbredelsen af flerkoneri, fordi det tror jeg, vi er mange, der godt kunne tænke os at se? Jeg kender en post på Nordfyn, der bor i en trelænget gård, og han har en dame boende i hver længe – han bor selv i stuehuset – men han er pæredansk, så jeg går ikke ud fra, at den her kampagne kommer til at ramme ham. Har man nogen som helst form for dokumentation for, hvor udbredt flerkoneri er blandt etniske minoriteter? Det var det første spørgsmål.

Det andet spørgsmål går altså igen på det her med, hvordan udlændingelovgivningen og beskæftigelseslovgivningen i mange tilfælde er med til at fastholde nogle indvandrerkvinder, kvinder med indvandrerbaggrund i positioner, hvor de er meget, meget afhængige af deres mænd. Og 300-timers reglen, så kan ministeren sige, at man ikke må sige ... vi må ikke kalde det ramt, men hvis man får frataget sin kontanthjælp, det synes jeg egentlig er rimeligt at sige, så er man ramt. Men vi skal ikke diskutere ordet, fakta er bare, at dem, der for alvor får frataget deres kontanthjælp som følge af 300-timers-reglen, der nu skal være en 450-timers-regel, det er lige præcis kvinder med indvandrerbaggrund. Vil ministeren, når nu kvinder med indvandrerbaggrund er det, der interesserer ministeren allermest, vil ministeren være villig til fordomsfrit at gennemgå såvel udlændingelovgivningen som de dele af beskæftigelseslovgivningen, som vi ved specifikt retter sig mod mennesker med anden etnisk baggrund, for at se, hvilke negative konsekvenser det har bl.a. i forhold til ligestilling?

Og det er jo ikke mindre relevant som følge af den økonomiske krise, vi står i, altså, fordi jeg ved ikke, om ministeren fortsat vil påstå, at de mennesker, der ikke er i arbejde, er sådan nogle dovne nogle, der ikke gider, men jo fattigere, man gør dem, jo større er sandsynligheden for, at de gider tage et arbejde; hvis man

tager ydelsen helt fra dem, så gider de for alvor tage et arbejde. Altså, jeg går ikke ud fra, at det fortsat er ministerens tilgang til arbejdsløshed. Jeg ved, at det er noget, regeringen har talt meget om, men det må vel have ændret sig nu. Så vil man i lyset af den økonomiske krise, vi står i, gå til lovgivningen og overveje: Rammer vores beskæftigelseslovgivning, rammer vores udlændingelovgivning faktisk de kvinder, man påstår at ville hjælpe?

Næstformanden:

Tak til Johanne, og så er det Lone.

Lone Dybkjær (RV):

Tak. Jeg synes unægtelig, udtrykket kærlige spark har fået sådan en ny dimension.

Men det, jeg så vil spørge til, er: Hvornår kan vi forvente noget fra ministerens side med hensyn til de her kvinder med indvandrerbaggrund, som vil få topprioritet? Vil det være i forbindelse f.eks. med statsministerens redegørelse og lovprogram til oktober; er det der, vi kan regne med, at der kommer noget ind? Punkt to: De årlige redegørelser, lovpligtige, jeg synes, det vil være vigtigt, at vi får en fordomsfri diskussion omkring det. Det vil jeg gerne medgive ministeren, for jeg synes, det er et meget stort arbejde, der ligger i de årlige redegørelser, og jeg synes, når vi ikke har et ligestillingsudvalg i Folketinget, så bliver det meget sådan lige den debat i hvert fald i Folketinget, og så sker der ikke mere, fordi der ikke er et sted, hvor man naturligt kan følge op på den redegørelse.

Men jeg vil så gerne spørge ministeren: Hvis ministeren nu påtænker at ændre på det her, vil ministeren så prøve at foretage en høring, ikke blandt de politiske partier – det vil jeg slet ikke drømme om – men eventuelt uden for Folketinget, og så høre, om der er sådan meninger uden for Folketinget, som man kunne drage ind? Det kan være Kvinderådet, og det kan være alle mulige andre, kønsforskere, og hvad ved jeg, sådan at man får en lidt bredere debat omkring redegørelsernes betydning, et godt opslagsværk, vil jeg gerne sige. Jeg synes, det er lidt ærgerligt, at vi ikke får større diskussion om tingene, men det hænger lidt sammen med organiseringen i Folketinget, som ministeren jo ikke skal blande sig i. Nu har ministeren jo også tidligere været folketingsmedlem uden ministeransvar, så vi kender jo ministerens holdning fra dengang, og vi ved, at ministeren dengang heller ikke mente, at der skulle være et ligestillingsudvalg. Det er så sådan set ok; det vil slet ikke diskutere. Men jeg vil bare sige, at de der årlige redegørelser har jo i hvert fald en status, punkt et, to, de har altså også ret mange informationer, som jeg synes er nyttige, så vi ikke behøver at diskutere f.eks., hvor mange kvindelige leder der er og alt muligt andet, for vi kan henvise til den officielle redegørelse. Men jeg synes, hvis ministeren overvejer, så vil jeg da spørge ministeren, om ministeren så vil prøve at spørge omverdenen, om deres mening omkring de her redegørelser. Men foreløbig må jeg forstå, at der kommer en til marts, altså, eller hvornår det nu er, der omkring, og det er så fint.

Så er der så spørgsmålet om ligestillingsloven – nu tror jeg desværre ikke jeg selv var der den dag, fordi jeg var i udlandet, tror jeg nok, men det er nu ligegyldigt. Jeg vil sige, at den store lyst til de der diskussioner de sidste 14 dage i Folketinget omkring lige ligestilling og den store interesse i Folketingssalen, altså, der må man jo simpelt hen somme tider sige, at Folketingssalen skulle altså ekspedere 36 skattelove, eller hvor meget det var, og det vil sige, der var jo meget lidt diskussion og meget stor irritation generelt, når der blev diskuteret noget, som ikke lige hele Folketinget syntes var vigtigt. Men jeg skal nok finde ministerens tale – jamen det er jo bare de sidste 14 dage, hvor man afvikler alting, der er der grænser for, hvilke diskussioner man tager op, i hvert fald for mit vedkommende – men der kan vi jo så prøve at nærlæse, hvad ministeren sagde.

Så medgiver jeg gerne, at ned i en styrelse, det er måske et dårligt udtryk. Det er, fordi man ligesom kigger på et organisationsdiagram, og så kommer det nedad på den her måde, ikke? Altså, det er så et forkert udtryk. Så kan vi bare sige henne i en styrelse, altså henne i en styrelse. Det er jo en kendsgerning, at styrelser, altså det er længere væk fra ministeren, forstået på den måde, at der skal flere led til, inden man når frem til ministeren. Sådan er det jo, og der er jo også nogle mennesker, der synes, det er fint at arbejde i en styrelse, så man ikke er så tæt på ministeren, ikke? Det kan man jo ikke afvise. Altså, så man kan få lov til at sidde og lave sit saglige arbejde i fred, om jeg så må sige. (*Munterhed*). Altså, så det er bestemt ikke på den måde nedværdigende fra min side, men jeg synes, det er ærgerligt, at man ikke fik sagt henne i en styrelse, for så havde vi undgået den der fjollede diskussion, som jeg synes ministeren griber fat i, så ministeren hele tiden

undgår at svare på spørgsmålet, om ministeren ikke kan bekræfte, at det er længere væk, forstået på den måde, at der er flere led, Ligestillingsafdelingen skal igennem, inden man når ministeren.

Så synes jeg igen, vi mangler at få svar på det spørgsmål, som flere har stillet, og som jeg så også gerne vil stille, altså hele: Hvad skal prostitution og vold etc. ovre i den styrelse? Og hvordan vil den der ... skal det så igennem, og så skal der sidde sådan nogle mennesker, der ikke aner noget omkring måske prostitution og vold mod kvinder og handlede kvinder, og hvad ved jeg, som skal sidde og vurdere, om de nu synes, det er legitimt, at det kommer frem til ministeren? Det er jo den bekymring, der er, at der sker en ... det er jo hele meningen med sådan et organisationsdiagram, at det er ikke alle ting, der skal dukke op på ministerens bord. Og det er jo derfor, vi siger, jamen altså når tingene kommer længere væk på den måde, så er der altså også en risiko for, at der er ting, som slet ikke når frem til ministeren – naturligt nok – og hvordan vil ministeren ligesom forhindre, at det sker? Tak.

Næstformanden:

Tak til Lone, og så er det ministeren.

Ministeren for ligestilling (Inger Støjberg):

Julie spørger, om det er finere at være beskæftigelsesminister, end det er at være ligestillingsminister. Nej, det er det ikke, og jeg kan bare sige, at jeg rangerer ikke sådan to kasketter overhovedet.

Så siger du, at bare man boede et andet sted i Norden, så var alting godt, fordi der har ligestilling topprioritet, og det kører bare derudaf. Jeg kan bare sige, at det slog mig, da jeg var til første rådsmøde, og det var jeg i sidste uge, der var jeg i Luxemburg, og der slog det mig, at der tilsyneladende ikke er lagt op til fra svensk side at holde et rådsmøde på ligestillingsområdet nu, når de får formandskabet, og det synes jeg da egentlig ikke tegner til, at det så betyder, at i Sverige går man bare helt vildt meget op i ligestilling, når det kommer til stykket. Men altså, jeg ved ikke, det kan jo være, de kommer på bedre tanker. Jeg synes bare, at det er mærkeligt, at jeg som ligestillingsminister ikke skal til rådsmøde der.

Så siger du også: Nå, det tyder på, at der er uro i regeringens rækker. Jeg ved ikke, om du selv synes, det ser sådan ud; det synes jeg nu ikke det gør.

Johanne siger: Er der overhovedet noget bevis på flerkoneri? Altså, det, jeg kan sige, er, at der jo kom en rapport fra Magard her for et stykke tid siden, som tyder på, at der er et reelt problem omkring flerkoneri, og at det desværre er større, end vi har gået og frygtet at det var. Og det er så desværre også et område, tror jeg, det bliver meget svært at få sat antal på f.eks., fordi mange af de her kvinder ikke ønsker at stå frem og blive registreret så at sige. Men der er et problem, synes jeg, og jeg synes, at flerkoneri er, altså, jeg synes simpelt hen, at det er noget af det værste, man overhovedet kan forestille sig, hvis man som kvinde bliver underlagt, at der pludselig er mindst en kvinde mere inde i et ægteskab. Og jeg synes, at det var virkelig slem læsning, da det kom frem.

Derfor synes jeg, at det er noget af det, der er vigtigt, om vi kan få boret mere ud i. Jeg tror, at det bliver svært, men jeg synes også, at hele spørgsmålet omkring social kontrol er noget af det, som vi bliver nødt til at få kigget lidt nærmere på. Det kan simpelt hen ikke være rigtigt, at der skal leve kvinder i Danmark i 2009 og enten, at man er udsat for flerkoneri, eller at man er udsat for social kontrol. Jeg synes, at det er noget af det mest nedværdigende, man overhovedet kan forestille sig, og derfor siger jeg bare, at det er noget af det, der har min topprioritet som ligestillingsminister. Og jeg synes virkelig, der er noget at tage fat på der.

Så spørger du meget omkring udlændingelovgivningen, og man kan da i hvert fald sige, at nu har der ligesom været en tendens til, om ikke ligestillingsområdet sådan skulle brede sig lidt, og det kan man da i hvert fald sige, at med de spørgsmål, du stiller, så breder vi os rimelig kraftigt ind over andre ministeriers lovgivning. Men altså, hvis vi tager 300-timers-reglen, det er nemlig min, hvis man tager den og 450-timers-reglen, så kan jeg bare sige, at det at være underlagt 450-timers-reglen, jamen det svarer til, at man skal gå en avisrute. Og det synes jeg ikke er et urimeligt krav at stille til friske og raske mennesker, der skal være arbejdsmarkedsparate. Det synes jeg simpelt hen ikke, at det er; jeg synes derimod, at det er et kærligt skub ud på arbejdsmarkedet, også fordi vi ved, at det virker, at man rent faktisk kommer i arbejde, og det gode af det er, at vi også ved, at vejen frem til god integration, er altså at deltage i arbejdslivet, og det er at deltage i foreningslivet og i det hele taget tage aktiv del i det danske samfund. Og det er bare lige vigtigt at sige, at dem, som indgår i 300-timers-loven og 450-timers, som det er nu, jamen det er jo folk, der er arbejdsmarkedsparate. Det er raske mennesker, og derfor er det et helt rimeligt krav.

Og så vil jeg bare sige, at jeg bliver stærkt pikeret af at få at vide, at jeg og andre fra regeringen skulle gå og påstå, at folk, der ikke har arbejde, er dovne. Altså, jeg har faktisk aldrig nogensinde kendt mage. (Johanne Schmidt-Nielsen (EL)): Hvad skal vi så kalde det skub for?). Jamen det er da ikke et spørgsmål om at være doven, at man skal have et kærligt skub ud på arbejdsmarkedet; det er et spørgsmål om at stille nogle ganske rimelige krav til friske og raske mennesker. Men at skulle høre på sådan en gang pladder, at vi skulle påstå, at folk er dovne, og at jeg nærmest skulle have rendt på gangene og sagt, at folk, der ikke er i arbejde, er dovne, det synes jeg simpelt hen ... altså, jeg føler mig meget provokeret af det, og jeg føler mig faktisk, jamen jeg blev faktisk temmelig vred, må jeg sige, da du sagde det, og det er lige før, at det er sådan noget af det, man godt kunne kræve en undskyldning for, synes jeg.

Så spørger Lone: Hvornår kommer der noget på indvandrerkvindeområdet og i det hele taget. Jeg kan sige, det er ikke sådan noget med ... der kommer ikke noget særskilt på indvandrerkvindeområdet, men mine prioriteter vil komme på et eller andet tidspunkt. Jeg vil fremlægge de ting, som jeg ønsker ligestillingspolitikken skal indeholde, og jeg vil ikke binde mig til, præcis hvornår det skal komme. Tværtimod vil jeg love, at når det kommer, er det det, som jeg står inde for, at der vil komme.

Så spørger du til den årlige redegørelse, og du spørger, om det kommer i høring, hvis der skal laves nogle ændringer. Jamen altså, det er jo da i hvert fald sådan, at hvis der skal en lovændring til, jamen så skal de jo i høring under alle omstændigheder. Men jeg kan sige, jeg har ikke taget endelig stilling til, hverken hvilke ændringer der kunne blive lagt op til, eller hvordan de skulle laves, men det er jo blot for at annoncere, og det var derfor, jeg gik på talerstolen til andenbehandlingen, og så siger du godt nok, jamen der er ingen, der gider diskutere – men nu var det bare min første mulighed som ligestillingsminister for at sige noget i Folketingssalen som ligestillingsminister, fordi det var ... jeg havde jo arvet ligestillingsloven fra den tidligere minister, og hun havde haft første behandling, og så syntes jeg bare, at det ville være helt urimeligt, og jeg synes i virkeligheden, at I nærmest kunne have indkaldt mig til et samråd og stillet § 20-spørgsmål, og jeg ved ikke hvad, hvis jeg *ikke* havde taget ordet og ligesom fremlagt nogle af de ideer og overvejelser, som jeg gør mig. Det synes jeg er en rimelig måde at være minister på. At der så ikke er nogen, der gider diskutere, fordi man er bange for at genere resten af Folketinget, det kan jeg jo ligesom ikke rigtig gøre noget ved. Men jeg hørte da i hvert fald ikke, at der var nogen, der buhede mig ud, da jeg var deroppe, så på den måde har jeg da ikke generet hele Folketinget i hvert fald.

Og så, altså, jeg kan jo bare sige det der, der bliver igen spurgt til organiseringen, altså, jeg kan bare sige, at jeg synes, det er den rigtige måde at gøre det på. Når det skal omkring afdelingen, hvor også de juridiske ting er, jamen så har jeg allerede redegjort for, at mange af de her ting er jo noget, som man arbejder med i forvejen, altså forskelsbehandling, ligeløn, alle de der ting er noget, man er vant til at håndtere. (Lone Dybkjær (RV): ... drejer sig om vold mod kvinder, handlede kvinder, prostitution og al den slag. Det er vel ikke den spidskompetence, der lige ligger der.) Jamen jeg kan overhovedet ikke se, at det er et problem, at det bliver organiseret, som det skal, og jeg synes, kompetencerne er der i den juridiske afdeling. Jeg kan sige, at jeg har ikke en følelse af, at tingene nu bliver skubbet væk, og så selv om det måske kunne antydes, ja, det blev det ikke engang, det blev faktisk sagt ret direkte og ret humoristisk fra din side, at der jo også godt kunne sidde medarbejdere rundt omkring og ønske, at man var meget, meget langt væk fra ministeren. Det skal jeg ikke kunne afvise, at der er nogle, der synes. Men jeg kan bare sige, at for mit vedkommende vil jeg jo bruge den kapacitet, der er i Ligestillingsafdelingen, og mit indtryk er, at man er særdeles kompetent i Ligestillingsafdelingen.

Næstformanden:

Tak til ministeren, og jeg lister lige op, hvem jeg har på talerlisten, for vi har en bagkant på mødet til kl. 10.00. Indtil nu har jeg Karen og Helle, Julie, Johanne og Pernille. Hvis der er flere, der vil på listen, er det nu, fordi der er en bagkant. Jeg sætter dig på, Lone, også. Så den første er Karen.

Karen Hækkerup (S):

Jeg vil gerne sige noget om et par forskellige emner, når nu jeg kan regne ud, at det bliver sidste gang, jeg får ordet. Først til det omkring indvandrerkvinder vil jeg gerne sige, jeg mener faktisk, at der er store problemer. Jeg mener virkelig, det er forfærdeligt, at man ikke har gjort mere ved at gå ind og se på shariaægteskaber, hvor både mænd og kvinder, eller jeg vil sige, drenge og piger helt ned til 14-års-alderen presses ud i et ægteskab, som jo bare kun er et shariaægteskab, og som derfor ikke bliver forkyndt nogen steder på

kommunekontorer og den slags, før man fylder 18. Det er et kæmpe problem, og jeg er helt sikker på, at det er noget af det, som man burde gøre meget, meget mere ved.

Jeg er også sikker på, at flerkoneri findes og også i langt større grad, end vi tror om det. Man kan i hvert fald høre fra LOKK, at de kender til både mindreårige, som søger hjælp, krisehjælp, fordi de er ramt af en voldelig ægtefælle, selv om de slet ikke er gift, lige så vel som man også på Dannerhuset kunne fortælle mig, at man faktisk engang havde to kvinder, der kom samtidig, fordi de flygtede fra deres voldelige ægtemand, så der kunne de jo så hanke op i hinanden. Men det er et problem, og jeg er helt sikker på, at man skal gøre meget, meget mere ved det. Det er også nu lige kommet frem, at der er en stor stigning i antallet af unge, enlige kvinder med etnisk baggrund, som føder børn, under 24, som har pendlerbørn, fordi deres ægtefælle så er i et andet land. Det synes jeg også er et problem.

Så jeg vil sige, at jeg synes, det er rigtig fint, hvis der efterhånden kommer noget fokus på de her problemer – det har der manglet – men der er bare så mange andre ting i ligestillingen, og jeg tænker især på det, som ministeren sagde, jamen der er de ressourcer til ligestillingsarbejdet, der skal være. Og det er jo så selvfølgelig et spørgsmål om, hvordan man definerer ligestillingsarbejdet. Jeg synes, at når man taler vold mod kvinder, så sidder jeg som retsordfører og følger det tæt, og det er skidt, det, der foregår. Vi hjælper ikke særlig godt kvinder, der er udsat for vold, vi hjælper dem faktisk på en utrolig elendig måde, og jeg synes ikke, det er i orden, at der hvert år er mellem otte og ti kvinder, som bliver slået ihjel af enten en nuværende eller en tidligere partner, og at man ikke har mulighed for at hjælpe dem. Og måske, hvis man havde ressourcer til det, kunne man gå ind og hjælpe meget mere, både med fodlænker, med overvågning og måske i højere grad med at tilbyde ny identitet og flytning til de her kvinder, som man bare ved, man ellers ikke kan redde. Så der er mange ting, man kan gøre også inden for det område.

Så vil jeg sige afslutningsvis, ministeren, jeg er helt overbevist om, at når fru Inger Støjberg vil noget, så får hun det. Sådan bliver det ikke anderledes. Jeg er ikke spor naiv; jeg ved godt, at vi ikke får rykket noget ved den her organisering, selv om vi meget gerne ville det. Jeg har bare ikke endnu fået svar på, om medarbejderne er tilfredse, og om de har været inddraget i processen. Det tror jeg heller ikke jeg får svar på, fordi så havde jeg nok fået det nogle af de andre gange, jeg havde spurgt. Men jeg vil gerne spørge, om ikke i det mindste ministeren vil give en garanti til oppositionen, som altså er ængstelig, og garantere, at når nu man gennemtvinger nærmest med enevældig kompetence den her forandring, vil man så ikke love, at man sørger for, at i AMS' formålsparagraf og forretningsstrategi kommer der et særskilt punkt om ligestilling. Det virker fuldstændig absurd, at man lægger et ligestillingskontor hen til en styrelse, hvis overordnede strategiske mål overhovedet ikke vedrører ligestilling. Kan vi ikke i det mindste få dét, for hvis det først står i forretningsstrategier og i værdigrundlag, så ved vi altså, at så gennemsyrrer det langt bedre end, hvis det ikke står der?

Næstformanden:

Tak til Karen, og så er det Helle.

Helle Sjelle (KF):

Jamen jeg tror bestemt ikke, at ministeren skal være bange for, at der ikke er nogen, der vil diskutere ligestillingspolitikken fremover. Jeg tror, at der er rigtig mange, der gerne vil diskutere det, og det synes jeg også at fremmødet her i dag tyder på.

Så vil jeg gerne slå fast, at jeg synes, det er – som jo også fru Karen Hækkerup gjorde det – at jeg synes, det er rigtig, rigtig fint, at ministeren prioriterer indvandrerkvinder som topprioritet. Det synes jeg er glimrende. Jeg synes bare også, at ministeren skal have blik for, at der også er andre ting, som fortjener en kærlig hånd på ligestillingsområdet, og det vil jeg egentlig opfordre ministeren til fordomsfrit at se på. Det kan også være, det er nogle emner, som ministeren ikke nødvendigvis prioriterer lige i toppen, men som der stadig væk er god grund til at se nærmere på. Det synes jeg ministeren skal tage med herfra og så overveje en ekstra gang.

Og så har jeg et meget konkret spørgsmål, for jeg skal bare være fuldstændig sikker på, at jeg hørte ministeren sige, at der ikke var forskel på, om man er medarbejder i en styrelse eller i et departement. Styrelser og departementer er altså ligestillet, det er ét fedt. Det vil sige, at i juridisk forstand har de fuldstændig samme betydning, der er ikke nogen forskel? Det synes jeg egentlig bare, jeg vil bare være sikker på, at det var det, jeg hørte ministeren sige.

Næstformanden:

Tak til Helle, og så er det Julie.

Julie Rademacher (S):

Hvor skal jeg starte, det er jo sidste gang. Vi hører ministeren sige, at der jo bestemt ikke er forskel på at være ligestillings- og beskæftigelsesminister, men altså hvis man kigger på, hvor mange lovforslag der er blevet lavet på de to forskellige områder, så er der jo usandsynlig stor forskel på det, og det kunne jo godt tænkes, at det var, fordi regeringen ikke prioriterede ligestilling, for vi har masser af forslag, som regeringen meget, meget vel måtte få lov til at stille, og som jeg sagtens tror vi i Folketinget kunne få et ret bredt flertal for i det tilfælde. Så det er jo ikke, fordi ideerne mangler, og det er jo heller ikke, fordi problemerne mangler på ligestillingsområdet. Vi har jo kun 27,4 pct. kvinder i byrådene. Det var jeg rigtig glad for, at Karens Jespersen indkaldte til et ordførermøde om, hvor vi netop kunne få lov til at diskutere politik, fordi hvorfor er det, at der ikke er flere kvinder i byrådene? Vi har ikke engang 10 pct. kvinder i virksomheders bestyrelser, vi har stort set næsten kun mandlige professorer og ledelser på universiteterne, til trods for at dem, der bliver uddannet på universiteterne i dag, overvægten er kvinder, så hvis det er kompetence, det handler om, så burde det jo sådan set være kvinderne, der styrede landet i dag.

Men når det er sagt, så siger man altså det svenske rådsmøde. Ja, altså jeg vil rigtig gerne tage ansvar for, om der skal indkaldes til rådsmøde eller ej, som ministeren lægger op til, men så må ministeren meget gerne give regeringsmagten videre til os, så skal vi nok tage os af det. Vi er sådan set ret fortrøstningsfulde. Vi mener bestemt, vi har de budskaber på mange af de politiske diskussioner, der har været i dag, og derfor beklager vi da også lidt, at ministeren ikke giver helt klart udtryk for, at den her organisatoriske ændring rent faktisk kunne have nogle konsekvenser for det politiske arbejde. Når det er sagt, er det netop, som Karen Hækkerup også nævner, at Arbejdsmarkedsstyrelsens formål er at øge arbejdskraft. Så kunne man jo godt sådan tænke, at hvis man lagde prostitution ind under, betyder det så, at ministeren vil arbejde for, at vi får flere prostituerede i Danmark, eller hvordan skal det forstås? Men spøg til side.

Vi vil bare utrolig gerne have, at Ligestillingsafdelingen prioriteres mindst lige så højt, som den er gjort hidtil, men for vores skyld meget gerne meget mere, for vi vil utrolig gerne diskutere politik. Det finder vi ud af, hver eneste gang vi har et forslag på, et samråd, et spørgsmål på ligestillingsområdet i Folketinget, jamen så kommer der virkelig gang i kedlerne, fordi vi har så meget, vi gerne vil snakke om. Og det kunne ministeren jo også se, da vi sidste dag i Folketinget ved det andet sidste forslag i Folketingssalen havde et spørgsmål om ligestillingsudvalg på. Da stod vi jo nærmest i kø for overhovedet at komme op på talerstolen for at diskutere, om vi skulle have et ligestillingsudvalg i Folketinget., og der var selv mænd oppe. Og jeg kunne godt tænke mig, at vi nåede derhen, hvor vi faktisk fordoblede talentmassen i Danmark, så kvinderne også kunne komme frem i verden, og ikke mindst også kiggede på det her med ligestilling for mænd, også specielt i forhold til familielivet.

Så jeg tror, der bliver rigtig, rigtig meget at lave, og vi har da rigtig mange forslag. Så jeg kunne da godt tænke mig at høre sådan helt præcist, om ministeren har tænkt sig rent faktisk at tage et ansvar i forhold til Folketinget, for der var jo en anden, nu var der en, der nævnte Karen Ellemann, hun fik et råd af sin far, der hed, at nu måtte hun sørge for at holde sig gode venner med Folketinget. Og vi kan jo give det samme råd videre til ligestillingsministeren og sige, jamen jeg tror, at vi er rigtig mange her, der gerne vil høres, og jeg tror også, der er nogle ting, vi kan blive enige om hen ad vejen, men med dialogen i dag og den kant, som samtalen har haft, der tror jeg også, ministeren skal gå hjem og tænke over tingene, og ellers vil jeg da bare håbe, at vi får svar på de sidste spørgsmål, der er stillet.

Næstformanden:

Tak til Julie, og så er det ministeren.

Ministeren for ligestilling (Inger Støjberg):

Jamen først og fremmest vil jeg egentlig bare gerne takke Karen for at bakke op omkring de her ting. Nu vil jeg sige, at jeg har sådan set heller ikke været så meget i tvivl om, at det også er noget, Socialdemokratiet synes er vigtigt, altså omkring indvandrerkvinder, omkring sharialovsægteskaber, nævnte du, flerkoneri, vold mod kvinder, og der tænker jeg egentlig også vold mod kvinder lidt mere bredt end bare indvandrerkvinder,

der er sandelig også alt for mange danske kvinder, der er udsat for vold – det er der i øvrigt også mænd, der er. Så det vil jeg bare gerne kvittere for, og det synes jeg i virkeligheden viser, at der også er en stor fællesmængde og en stor fællesdagsorden at hente her, og det glæder jeg mig meget til at komme til at arbejde videre med, også sammen med Socialdemokratiet.

Så spørger du også, hvordan medarbejderne har været inddraget. Altså, jeg vil bare sige, at jeg opfatter det som, at der har været en ret åben proces. Det er klart, når det er rene organisatoriske ændringer, så er det jo langt hen ad vejen en departementschef, der kører den proces, og mit indtryk er, at det er blevet kørt ganske åbent, og derfor er mit indtryk også, at det har været en god proces. Men det ændrer ikke på, at jeg godt kan forstå, hvis der er nogle, der er bekymrede for deres hverdag. Jeg tror så bare, jeg har virkelig en tykretro på, at det her er den rigtige måde at gøre det på, og jeg tror og håber virkelig, at medarbejderne i Ligestillingsafdelingen vil blive glade for det.

Helle siger, at der også er andre emner. Ja, det er der, og jeg har også nævnt nogle af dem: vold mod kvinder, og ligeløn er også noget af det, som jeg synes er væsentligt at se på. Det ændrer bare ikke på, som du også selv siger, at det er fair nok at have én ting, som man synes har topprioritet, og der er det for mig i høj grad indvandrerområdet, der har det, og specifikt indvandrerkvinderne og så også indvandrerdrengene.

Så kommer du med sådan meget tekniske-juridiske spørgsmål, som ... jeg tør faktisk ikke rigtig at begive mig ud på at svare på det der juristeri, som du spørger til i det. Men jeg kan bare sige, at for mig at se er det jo sådan, at styrelsesmedarbejdere i meget, meget høj grad har adgang til mig. Det er i meget høj grad styrelsesmedarbejdere, der har hjulpet mig igennem de første 2 måneder her, og derfor deler jeg bare ikke din bekymring, som jeg sådan tror der ligger sådan lidt underliggende af dit spørgsmål. Men hvis det er sådan et rent juridisk spørgsmål, og det er det jo sådan set, det, du stiller, så synes jeg, at du må stille det skriftligt, og så må vi få altså jurister til at svare på den del af det. Men jeg kan bare sige, at for mig som politiker, og det er jo det, jeg er, så er der altså ingen forskel på, om det er en medarbejder fra en styrelse, der kommer og fremlægger nogle ting, eller om det er en medarbejder, der sidder i departementet, der kommer og fremlægger nogle ting for mig.

Og så kom der sådan en hel sværm af kommentarer og spørgsmål og sådan noget fra Julie, og nu skal jeg se, om jeg helt kan finde hoved og hale i alt det, der blev spurgt til. Men i hvert fald siger du, at du da er glad for, at jeg ikke vil rangere de to ministerområder og sige, hvilket der er vigtigst, men du kunne da bare se, at der er mange flere lovforslag på beskæftigelsesområdet. Altså, nu tror jeg ikke helt, man kan dele det op og sige, at bare fordi der er mange flere lovforslag på beskæftigelsesområde, så skulle det være meget vigtigere end ligestillingsområdet. Sådan kan man altså ikke rangere tingene, og det ville være en meget farlig måde at rangere tingene på her i Folketinget, vil jeg sige, fordi så er skattepolitikken jo i hvert fald det allervigtigste i det her land, fordi det er jo simpelt hen det område, tror jeg, vi har haft flest forslag på i hele den her folketingsperiode. Men det tror jeg bare ikke du vil være enig med mig i, at skattepolitik er det eneste saliggørende i det her land, og det synes jeg så i øvrigt heller ikke.

Så det er en meget, meget farlig måde at begynde at rangere tingene på, men jeg kan jo så bare sige, at det lovforslag, som der så var på fra regeringens side, ja, det gad I så ikke diskutere. Altså, det er jo sådan lidt en mærkværdig oplevelse, netop fordi jeg egentlig gik op på talerstolen og tilbød en debat den dag, men det orkede oppositionen så ikke lige præcis den dag, og det må man jo så selv om, men skal jo bare ikke komme og klandre mig for, at jeg ikke vil diskutere ligestillingspolitik, når jeg oven i købet selv går op og forsøger at starte en debat. Jeg stod i øvrigt også og spejdede noget ud over Folketingssalen, for jeg tænkte, at nu måtte der da i det mindste komme en sværm af hænder, men det gjorde der ikke; man havde travlt med alt muligt andet.

Så siger du, ja, og der på den sidste dag, var der selv mænd, der gik op og diskuterede. Ja, det håber jeg da så sandelig. Altså, nu var det der forslag, der var på den sidste om ligestillingsudvalg, det er jeg jo ikke minister på, og derfor skulle jeg jo heller ikke op på talerstolen, og det ville være lidt underligt, hvis jeg gik op på talerstolen den dag. Men det der med, at der var selv mænd, der diskuterede, det håber jeg sandelig også, for ligestillingspolitik er jo altså både for kvinder og mænd. Jeg synes, det ville være meget, meget farligt, hvis vi begynder med sådan ligesom at sige, at ligestillingspolitik er noget, som kvinder skal diskutere. Så kan jeg garantere for, at så får vi snakket ned i et hul, og så er ligestillingspolitik ikke ligestillingspolitik længere; så bliver det sådan noget mærkværdigt kvindesagsnoget, som der ingen steder hører hjemme. Nej, ligestillingspolitik er et spørgsmål om, at der netop bl.a. er ligestilling mellem kønnene, så derfor må det være for begge.

Næstformanden:

Selv om Karen markerer for en meget kort bemærkning, vil jeg bare sige, at vi har 9 minutter tilbage. Jeg har tre spørgere på, og ministeren skal svare, så det bliver ved det. Vi starter med Johanne, og jeg vil anbefale at gøre det kort.

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Ja, jeg vil forsøge at gøre det kort. Vi er mange, der har interesseret os for dette mærkværdige kvindesagsnoget i en periode. Jeg er jo ikke så gammel, men der er nogle, der har interesseret sig væsentlig længere tid for det end jeg.

To ting: Jeg vil helt vildt gerne undskylde til ministeren, hvis ministeren kan sige til mig, at beskæftigelsesindsatsen ikke handler om, at man siger: Jamen du er ikke motiveret for at komme i arbejde. Hvis man vil anerkende, at der findes strukturelle årsager, der gør, at der generelt er arbejdsløshed, og at der særligt og specifik er nogle grupper, som har rigtig svært ved at komme i arbejde. Problemet er bare, at jeg har så sindssygt svært ved at se det afspejle sig i den politik, regeringen fører, og det har altså enormt store konsekvenser i forhold til køn, for hvis man mener, at det er strukturelle årsager, uanset om det er stigende arbejdsløshed, eller om det er diskrimination på arbejdsmarkedet, eller om det er, at der findes grupper, der mangler nogle kompetencer – det vil sige, den arbejdskraft, de kan tilbyde, efterspørges ikke – hvis det er udgangspunktet, giver det simpelt hen ikke mening, at den måde, man vil få de her mennesker i arbejde, er ved at tage pengene fra dem, og at man tror, at jo fattigere man gør dem, jo mere får de lyst til at komme ud på arbejdsmarkedet. Den logik giver simpelt hen ikke mening. Jeg vil igen spørge: Kunne man dog ikke sætte sig ned og gennemgå beskæftigelses- og udlændingelovgivningen for de negative konsekvenser, der er for ligestillingen i forhold til køn?

Og endnu et eksempel: 24-års-reglen. Nu talte ministeren før om tendenser i forhold til flerkoneri. Jeg vil gerne tale om en tendens, i forhold til at der lever kvinder i ægteskaber i Malmø, som får tæsk, fordi der ikke er nogen social kontrol med, hvad der foregår, fordi de ikke har noget netværk der, hvor de bor. Det vil sige, at en konsekvens af regeringens politik på det her område er, at der faktisk er kvinder, som placeres i en situation, hvor de udsættes for vold. Vil du ikke nok svare på, minister, om man vil være villig til at gennemgå de her områder for at se, om man faktisk er kommet til at skrue lovgivningen sammen, på en måde så det er uhensigtsmæssigt, så man faktisk gør det modsatte af det, man gerne vil, nemlig at man bidrager til at fastholde kvinder i en position, som man ønsker at hjælpe dem ud af?

Og så glæder jeg mig meget til at se den endelige plan, både for det ligestillingsarbejde, ministeren vil udføre generelt, hvad det er for nogle områder, der har prioritet, og også på specifikt det område, som handler om kvinder med indvandrerbaggrund. Hvad er det, man fra ministerens side vil gøre for, at de f.eks. bliver økonomisk ligestillet med deres mænd?

Næstformanden:

Tak til Johanne, og så er det Pernille.

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Ja tak. Altså, da jeg hørte om den her omorganisering første gang, så tænkte jeg: Nå, men det er, fordi det kun er ligestilling i forbindelse med beskæftigelse og arbejdsmarked, der nu skal prioriteres, altså fædrebarsel, kønsopdelte lønstatistikker, kønsopdelt arbejdsmarked, fyringer under barsel, det faktum, at kvinder, selv veluddannede kvinder, faktisk vælter hjem til kødgryderne og børnene, lige så snart de har fået børn, viser nye opgørelser, og at det er det, vi skal have gjort noget ved. Men det kan jeg forstå, det er heller ikke hensigten. Nu har dette samråd handlet meget om de emner, der ikke ligger under Beskæftigelsesministeriet, som man har bekymring for, men de ting, der har med beskæftigelse at gøre, har ministeren tænkt sig at ændre på de forhold, eller er det ved det samme?

For det andet, ministeren refererer hele tiden til den der andenbehandling af ligestillingsloven. Jeg fik ikke noget klart svar på, om det er ministerens hensigt at ændre på den ligestillingslov igen, fordi man er på linje med Thor Pedersen, i forhold til at det er omsonst og dårligt at friholde en plads, hvis ikke der indstilles både mænd og kvinder. Der er ministerens holdning ... er den nuværende ligestillings- og

beskæftigelsesminister uenig med Karen Jespersen, og at det var derfor, der skulle en revisionsparagraf ind ved andenbehandlingen, fordi man vil ændre på loven igen?

Og for det tredje refererede ministeren tidligere til noget juristeri. Jeg ved ikke, om det skulle være svaret på Karen Hækkerups spørgsmål om formålet? (*Ministeren for ligestilling* (Inger Støjberg)??: Nej). Nå, fordi jeg syntes ikke, der kom noget klart svar på, om Arbejdsmarkedsstyrelsens værdigrundlag og hele formålet og vedtægter osv. skal ændres. Tak.

Næstformanden:

Tak til Pernille, og så slutter vi af med Lone.

Lone Dybkjær (RV):

[Lydudfald] ... ked af, at ministeren er så frustreret over, at der ikke var nogen debat omkring det der lovforslag. Altså, nu er der jo somme tider fra formanden også en henstilling om, at man ikke tager en stor, generel debat omkring et mere detaljeret lovforslag, og det kunne man godt forestille sig, at der var henstillinger om også lige de sidste 14 dage. Men bare en kommentar til det, så skal jeg ikke sige mere omkring det.

Næstformanden:

Og så slutter vi af med ministerens svar.

Og inden ministeren lige svarer, vil jeg bare sådan på Dansk Folkepartis vegne, fordi nu er der ikke nogen andre her, sige, at det i hvert fald ikke er nogen bekymring for os, den organisation, der nu er planlagt. Og jeg vil også godt sige i forhold til det, Lone tidligere har sagt, at i det private erhvervsliv er det typisk sådan, at man har de her organisationsdelinger, der er nødvendige, hvis der er nogen, der er overflødige, ja, man synes, det er mindre værd, så lukker man dem i det private.

Ministeren for ligestilling (Inger Støjberg):

Jeg vil meget gerne kvittere for det sidste. Det er jeg selvfølgelig meget glad for, og det ser jeg som meget væsentligt.

Når jeg nu ... nu blev det sådan lige gjort til noget, nu skal vi lige mere os lidt over, at jeg sagde sådan noget mærkværdigt kvindesagsnoget, så var det sådan set som en replik til Julie, der sådan med stor sådan opstandelse i både blik og tonefald sagde, at der var selv *mænd*, der deltog i den debat. Ja, sagde jeg så, fordi ligestilling er ligesom noget, der vedrører alle ... Ja, men nu er den eneste mand, der sådan set er til stede som folketingsmedlem, det har været en Venstremand, så jeg tror nok, at man må sige, at det er oppositionen, der må til at hanke lidt op i deres egne mænd. Men det skal jeg ikke blande mig i, lige så vel som at der ikke er andre ting, jeg ikke skal blande mig i; det må I selv ordne internt.

Så vil jeg bare sige, at jeg synes altså, det er en underlig debat, det der med, at 450-timers-reglen skulle være noget specielt, hvor vi sådan skulle – i gåseøjne – gå efter indvandrerkvinder. Ja, det kan man godt sige, fordi det er faktisk et kærligt skub til indvandrerkvinderne for at komme ud på arbejdsmarkedet, netop for at man kan frigøre sig. Og det bedste, jeg overhovedet kan sige til dig, Johanne, er, at det virker, for de seneste opgørelser viser netop, at flere kommer i job, ved at 300-timers-reglen har fungeret, og nu kommer 450-timers-reglen, og derfor vil det selvfølgelig også blive en succes. Og derfor deler jeg bare ikke overhovedet din opfattelse, når nu det gælder 450-timers-reglen, men jeg tror, at vi må tage den debat i Arbejdsmarkedsudvalget, hvor det jo rettelig henhører i hvert fald sådan rent lovgivningsmæssigt, og eller stiller jeg hjertens gerne op til et samråd her i PØ-udvalget, hvis man på en eller anden måde kan finde det inden for rammerne af PØ-udvalget, hvor vi bl.a. kan snakke indvandrerkvinder og arbejdsmarked og 450-timers-regel. Det vil jeg meget, meget gerne. Jeg kan sige, at det er simpelt hen en af de love, jeg er allergladest for, at vi har fået igennem.

Så er det Pernille, der siger, at ... hvad siger du? Du spørger bl.a. til – jeg har meget store problemer med at læse min egen skrift efterhånden, og det er ikke, fordi det ikke er skrevet stort; det er simpelt hen bare, fordi det er skrevet sjuksket – du spørger bl.a. i hvert fald, det kan jeg læse, til, om AMS' værdigrundlag skal ændres, og det ønsker du, at det bliver. Altså, jeg vil sige, at det er jo noget man kan overveje, om der skal skrives noget ind, og det vil jeg også gerne overveje, men hermed er det ikke lovet, at der bliver skrevet noget ind. Men altså, det vil jeg selvfølgelig gerne overveje.

Så siger du også, at – nu har jeg lige fået hjælp til at læse min egen skrift – at da Ligestillingsafdelingen blev lagt over, og jeg både blev ligestillingsminister og beskæftigelsesminister, så tænkte du, at det er nok, fordi man kun prioriterer arbejdsmarkedsområdet så. Men det er det ikke. Altså, det har intet som helst med det at gøre. Du nævner bl.a. barsel til mænd som en af de ting, der er væsentlige. Det er jo ingen hemmelighed, at bl.a. fra SF's side er det flere gange blevet foreslået, at man skulle øremærke barsel. Det har jeg bare sagt, at det bliver ikke med mig som minister, og kvoter bliver heller ikke med mig som minister. Men altså det er jo ikke, fordi tingene nu er blevet lagt over til mig som beskæftigelsesminister; det er en holdning, som jeg hele tiden har haft, det er en holdning, som Venstre hele tiden har haft. Og min opfattelse er bare, at den organisatoriske ændring, som er sket nu, på ingen som helst måde vil gøre, at ligestillingspolitikken i Danmark skulle prioriteres anderledes, end den var førhen. Jeg kan i hvert fald sige, at det er i hvert fald ingen nedprioritering af ligestillingsområdet – og det er jo sådan set det, der sådan er hele rammen for debatten i dag – det er det ganske enkelt ikke, og jeg interesserer mig meget for ligestillingspolitik. Jeg har oven i købet været ligestillingsordfører på et tidspunkt også.

Og så til Lone, vi skal ikke tærse langhalm i, hvis skyld det var, at der ikke blev debat den dag i Folketingssalen. Jeg kan bare sige, at jeg ville gerne stille op til debat, og der var ingen, der ville debattere med mig, og så er den jo sådan set ikke længere.

[Lydudfald] ... Jamen min holdning til ligestillingsloven var den, som jeg klart tilkendegav fra Folketingets talerstol under andenbehandlingen, at nu gennemfører vi den, så er der lagt en revisionsklausul ind om 2 år, og at de 2 år vil jeg brug til at overveje, om det er den rigtige måde, vi gør det på. Jeg vil så ikke garantere, at der går 2 år, inden jeg kunne finde på at komme med nogle forslag til, om man kunne ændre nogle ting, men blot sige, at jeg synes, at vi skal åbent gå ind i en debat om, om det er den rigtige måde, vi fører ligestillingspolitik på, om det er rigtigt at gøre det på den måde, når det handler om redegørelser og sådan nogle ting. Men skal der ske ændringer af ligestillingsloven – og det er jo også det, jeg har diskuteret med Lone lidt før – at kommer der til at ske ændringer i forhold eller bliver der forslag om, at der skal ske ændringer i forhold til at afgive redegørelser til Folketinget, jamen så er det jo noget, der skal i høring, det er ændring af et lovforslag, så det er en helt almindelig proces. Der er intet som helst fordækt i det, men altså var det sådan, at man ville have diskuteret den dag, så havde vi gjort det. Jeg lagde det i hvert fald helt fuldstændig åbent frem, hvad min intention er, og det var så min første og indtil nu eneste lejlighed til at sige noget som ligestillingsminister i Folketinget. Den benyttede jeg, det gjorde I ikke, og længere er den sådan set ikke.

(?: Kan du ikke også svare på ... [Lydudfald] ... modsatte af det, man vil. Kan du ikke svare på det, bare ja eller nej?). Jeg vil ikke binde mig til at gennemgå nogen som helst lovgivning her, og det vil jeg i hvert fald slet ikke i et åbent samråd for PØ. Tværtimod vil jeg fremlægge mine mærkesager og mine strategier omkring ligestillingspolitik, og det kommer på et eller andet tidspunkt, når det passer mig.

Næstformanden:

Så slutter samrådet, og jeg siger tak til ministeren. Der kommer sikkert nogle efterfølgende spørgsmål.

SLUT